

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileae, [1619]

Philopseudes, sive Incredulus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1448](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1448)

videndos præbent, vt alienum cibum sectari, & apud illos con-
uiuari liceat. aa Velim nolim.] *Conclusio.* volentem no-
sentem oportet te sequi, contraq; sententiam animi mei.

ΦΙΛΟΨΕΥΔΗΣ,
ἠ' ἀπίστος.

PHILOPSEUDES,
sive Incredulus.

Thoma Moro interprete.

ARGVMENTVM.

Disputatio est de vi magica, de incantamentis, de spe-
ctris & mortuorum animis, an eæ videlicet super
terram ambulent, seseq; quibus libitum fuerit osten-
dant: cuiusmodi & hodie quædam superstitione atq;
illusionibus dæmonum vexati pleriq; credunt. Quan-
quam autem alia quadam ratione adductus Lucianus
(eum enim intelligo sub Tychiadis persona sententiam
suam hic exponere) omnia ista pro nugis & impo-
sturis ducat, nempe Democriti autoritatem (vt ipse
innuit) secutus, qui animas à corporibus segregatas
nihil esse censuerit, illa tamen interim contendit, quæ
& nostræ ætatis ac religionis homines saniores paulò,
ac prauis superstitionibus minùs dediti plerique sen-
tiunt: videlicet spectra atque phantasmata huiusmodi
omnino nulla esse, aut si quæ etiam sint, dæmonum
illusiones quasdam esse, quæ veritate ac rectis opinio-
nibus munitis haudquaquam nocere possint. Deinde
autem & magicas vires, & incantationes, non aliud
quàm meras præstigias esse, quibus imperitorum o-
culi ac mentes circumueniantur. Fingitur autem res ap-
ud Eucratem philosophum agi, quò videlicet iterum
philosophorum vanitatem persequatur, vt qui verita-
tem ac sapientiam apud alios profitentes, ipsi interim
apud sese nugis & incredibilibus huiusmodi rebus a-
nimo adhæreant, nullis certis rationibus innitentes,

sed febricitantium apparitionibus ac somnijs, & merie anicularum fabulis fide m dantes. Tota enim confirmatio philosophorum exemplis & apparitionibus constat, quæ Tychiades partim ridendo, partim ab inconsequentibus & causarum defectu diluit. Exordium ab admiratione sumitur, qua ille affectum mentiendi in plerisque præsertim philosophis & sapientiæ professoribus nulla probabili causa impellente, miratur. Titulus ab utraque parte impositus est, hinc ab eo qui rebus huiusmodi fidem negat: Illinc, ab ijs qui mendacia talia astruunt, & ex ijs quasi quandam voluptatem captant.

ΤΥΧΙΑΔΟΥ ΚΑΙ
Φιλοκλέους.

TYCHIADES AC
Philocles.

Χαίροι, ὦ Φι-
λόκλες ἀπέμ,
τί ποτε ἄρα
τοῦτό σεμ, ὁ
τούς ποποῦς ἀς ἐπιθυμί-
αν τοῦ νόθεοδα πείριε-
τα, ὡς αὐτοῦς τε χάρσαν
μυθῆν ἡγίες λέγοντας, καὶ
τοῖς τὰ τοιαῦτα διεξιῦσαι
μεθίστα προσέχεμ τὸν νομῆ,
Φιλ. ποπῶ, ὦ Τυχιεδεμ,
ἔθι, ἃ τοῦς ἀνθρώπους ἐ-
νίους ἀναγκάζει τὰ ψευδῆ
ἀέμεμ, ἐς τὸ χέσιμον
ἀρθελέπουτας. Τυ. οὐδῆμ
πρὸς ἐπὶ ταῦτη φασίμ,

Otes mihi, Phi-
locles, dicere,
quidnam id idē
dem sit quod
multos in mentiendi cupiditatem adducit, ut pariter gaudeant quum & ipsi nihil sani loquuntur, & his qui talia narrant, maxime animum intendant.
PHIL. Multa, Tychiade, sunt, quæ nonnullos mortales mentiri compellunt, quia^a in rem vident conducere. TYCH.^b Nichil ad rem hæc, ut aiunt:
neque

οὐδ' ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν, ὅς
 πόδες τῆς χεῖρας ἐντα ψά-
 λουται. συγγνώμης. Ἐπι-
 ροῦν οὐδὲ γὰρ μάταιον, καὶ
 ἐπαύου τις αὐτῶν ἀξιοί,
 ὅπως ἢ πολιμίους ἐξήσθη
 τῆσιν, ἢ καὶ σωθῆται τῶ
 ἑοῦτος φαρμάκῳ ἐρηθῶν.
 Ἐν τοῖς δαυοῖς, οἷα πο-
 λὰ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐποίησεν,
 τὴν αὐτοῦ ψυχῆν ἀρνήσασθαι,
 καὶ τὸν νόσον τῶν ἰσχυρῶν.
 ἀλλὰ περὶ ἐκείνων, ὧς ἔει-
 πα, φημὶ, οἱ αὐτὸ ἄνω τῆς
 χεῖρας τὸ ψεύδῃ περὶ πο-
 λῶν τῆς ἀληθείας τίθηται
 ἢ δυνάμει τῶν προσηματι, καὶ
 ἀγαθῶν τῶν ἐπισηματι, καὶ
 φασὶ ἀναγκάσει τούτους
 οὐδ' ἰθὺς ἀδύνατον, τὴν ἄ-
 γαθῶν τοῦτο ποιοῦσιν. Φι-
 λокλῆς. ἢ πονηρὰ τανύο-
 κας ἢ θῆ τινας τοιούτους, οἷς
 ἔμφυτος ἔρος οὐτός ἐστι πᾶς
 τὸ ψεύδῃ; Τυχρὸς δὲ μὴ
 ἀποποιῶσιν οἱ πόδες. Φι-
 λокλῆς. τί δ' ἔρ' ἄλλο, ἢ ἄνοι-
 α καὶ αἴτια ἔν' αὐτοῖς φάναι
 τὸ μὴ ἀληθῆ λέγειν; ἔστι τὸ χέ-
 ρισον αὐτῶν βελτίονος περὶ
 πᾶσαι.

neque enim de his rogabam,
 cui qui quum usus postulat,
 mentiuntur. Veniam nimirum
 hi, imò laude plique eo-
 rum digni sunt, quicunque
 vel hostes fefellerunt, vel
 ad salutem tali quopiam
 pharmaco usi sunt nisi neces-
 sitatibus, cuiusmodi d' mul-
 ta Ulysses etiam fecit, ut &
 vitam suam, & sociorum
 reditum redimeret. Sed de
 illis, vir optime, dico, qui
 nulla necessitate mendas-
 cium ipsum veritati longè
 anteponunt, ipsa re vidè-
 licet delectati, atque in ea
 sine ulla idonea occasio-
 ne versari. Isti ergo scire
 cupio cuius commodi gra-
 tia, istud agunt. PHIL-
 LOS. An alicubi tales ali-
 quos iam deprehendisti,
 quibus hæc insita sit men-
 tiendi libido? TYC. Et
 quidem admodum multi sunt
 huiusmodi. PHILLOS.
 Quid aliud ergo in causa sit
 quòd mentiuntur, nisi des-
 mentia? si quidem rem pes-
 simam optimæ loco præfer-
 rant.

ρίντα. ΤΥΧ. οὐδ' ἔτι τῶν ἐν ἡ
 ποσσὶς ἄρ' ἐγὼ σοὶ δέξασμαι,
 συντὸς τὰν α, καὶ τῶν γυνώ-
 μων θαυμασῶν, οὐκ οἶδ' ὅ-
 πως ἰαπωνότας ἐστὶν ὡς Ἰα-
 πῶ, καὶ ἐπιλοφωδῆς ὄντας,
 ὡς ἀνιᾶσθαι μὲ, ἃ τοιοῦτοι
 ἐνδεδῶν ἄριστοι τὰ πάντα, ὅ-
 μως χαίρουσιν αὐτοῖς τι, καὶ
 τὰς ἐντυγχάνουσας ἕξασα
 τῶν ἰδῶν. ἀκείνους μὲν ἔρ τοὺς
 ποταμούς πῶ, ἕμῃ σι καὶ ἃ.
 δῖος τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κτή-
 σιαν τὸν Κνίδιον, καὶ πῶ
 τότων τὸς ποιητὰς, καὶ τὸν
 Ομηρον αὐτῶν, ἀοιδίως ἀν-
 θρας, ἕρρωσθαι ὡς ψόμασι
 λαχρῆμους, ὡς μὴ μόνον ἰ-
 ξασθῆναι τὸς τότε ἀκούσας
 αὐτῶν ἀπὸ καὶ μίγξιν ἡμῶν
 ἀκινῆσθαι τὸ ψῦδῶν, ἐν
 ἀγαδοχῆς ἐν καμίσιοις ἕρ-
 σι, καὶ μίποισ φινὰ πλόρον.
 ἕμοι γὰρ ποταμῶν αὐδῆσθαι
 ἕρ αὐτῶν ἕρσθαι, ὅσο-
 ταν οὐρανοῦ ἕρμῶν, καὶ Πρῶ-
 μῆως δασμὰ ἀγυῶνται,
 καὶ Γυῶνται ἐπανοσσειν,
 καὶ τῶν ἐν Ἀδού πατρῶν τρα-
 γῶδιαν.

gantumque rebellionem, atque omnem illam de Inferis tra-
 gœdiam

ptant. TYC. Hoc nihil est. nam ego tibi multos ostenderim ac cætera prudentes, ac sapientia mirabili: nescio tamen quo pacto captos hoc malo, mendacijsque studiosos, adeo ut ego certe molestè feram, quòd viri tales, omnibus cæteris in rebus optimi, gaudent tamen esse, et eos in quos inciderrint, fallere. e Nam veteres illi, id quod tibi notius est quàm mihi, f Herodotus, Ctesiasque Cnidius, atque his superiores, denique Homerus ipse, viri celebres, mendacijs etiam scriptis utebantur, ut non solum eos fallerent à quibus tunc audiebantur, verùm usque ad nos etiam mendacium per manus traditum perueniret, in pulcherrimis versibus metrisque servatum. Me ergo sæpe illorum versuum nomine subijt pudor, si quando cæli sectionem, ac Promethei vincula recensent, Gi-

gœdiam

γαδίαν, καὶ ὡς δι' ἔρωτα, ὁ
 Ζεὺς ταῦτ' ὁ ἄκλυτον ἔγγυ-
 ζο, καὶ ὡς ἐκ γυναικός τις ἐς
 ὄρνυον ἢ ἐς ἄρκελον μεταπίπτει.
 ἔτι δὲ Πηγάσος, καὶ Χιμαί-
 ρας, καὶ Γοργόνας, καὶ Κυ-
 κλωπας, καὶ ὁ ὅμοια ταῦτα, πα-
 νυ ἀπόκοτα, καὶ τερπείσια
 μνῆσι, παίδων ψυχὰς λη-
 πῶν διωκόμενα, ἔτι τὴν Μορ-
 μὸν, καὶ τὴν Λάμιαν Ἀιδιός-
 τωρ. καὶ τοι τὰ μὲν τῶν ποιη-
 τῶν ἴσως μέτρια· τό δ' ἡ νό-
 κεις ἡδύ, καὶ ἔθνη ποικίλα λοι-
 πῆ καὶ δημοσίᾳ ψόφου, αἰ-
 πῶς ἐγγυότου; ἀ Κρήτῶν μὲν,
 τῶ Διὸς τάφορ διακυνθόντων,
 οὐκ ἀγχιώνονται· Ἀθλωῶσι δὲ
 ἢ Βειχθόνιον ἐν τῆς γῆς ἀνα-
 σθλωῶσι φασί, καὶ τὸς πρῶ-
 τούς ἀνθρώπους ἐν τῆς Ἀθη-
 κῆς ἀναφῶναι, καθάπερ τὰ
 λάχανα, πολλὸν σμυνότερον
 οὐδὲ τῶν Θεβαίων, οἱ ἔξ ὄφει-
 ως ὀδόντων, Σπάρτης τινὰς
 ἀναβελθασίνοι διηγουῶναι.
 ὅς δ' ἄρ' ἔρ ταῦτα, καταγι-
 λασσόντα, μὴ ἴτα ἀληθῆ ἔ-
 ναι, ἀλλ' ἰμπρόνας ἀρ' ἐξ ἰτά-
 ρων

xant. quòd si quis hæc, quum

gadiam: & quo pacto ob
 amorem Iupiter in taurum
 & cygnum versus sit: &
 quemadmodum ex mulie-
 re quispiam in auiculam
 vrsamve mutatus sit: Pea-
 gasos præterea, Chimæa
 rásque & Gorgonas, ac Cy-
 clopas, atque id genus om-
 nia, admodum absurdas
 monstrosasque fabulas, &
 quæ mentes afficere puero-
 rum queant, qui laruam
 adhuc lamiámque metuunt:
 quanquam poetica sint for-
 tasse tolerabilia: at vrbes
 iam gentèsque totas vna vo-
 ce ac publicitus mentiri, an
 non hoc ridiculum? veluti
 cum Cretenses sepul-
 crum Iouis ostendere non
 pudet: & Athenienses Es-
 richithonium editum è ter-
 ra ferunt, primosque illos
 homines in Attica olerum
 more ex terra emeruisse. Hî
 tamen multò verecundio-
 res quàm Thebani, qui ex
 serpentis dentibus satiuos
 quosdâ progerminasse nar-
 creda

ἴσῃ τὰ ἄλλα, Κοροίβος τινός, ἢ
 Μαρτύριος νομιστοῦ ἢ ὠθεύου,
 ἢ Τεινέλου, μορφιδάσσα δὲ τὸ
 ἀπὸ τοῦ ἐπὶ θρανίου τῶν ἰσο-
 πλιῶν, ἢ Πάνα κναρῖξ Ἀρ-
 κιδίας, σὺμμαχον ἰς Μα-
 ραθῶνα, ἢ Οραθγαρ ἰπὸ τοῦ
 Βορέου ἀναρπαχθῆναι, ἀρε-
 βὸς οὗτος γὰρ καὶ ἀνοήτῃ καὶ
 τοῖς ἑλλήσιν, οὗτω πρὸς ἄλλοις
 καὶ ἄλλοις ὑπάρμασι ἐ-
 πιστῶν. ἰς τοσούτων ἰσχυρῶν
 τὸ ψεύδει. Φιλ. ἀπὸ οἱ
 μὲν σοιγῶν, ὃ Τυχιῶν,
 καὶ ἂν πόδας ἢ συρτά-
 μης τυγγάνοισιν ἄρ. οἱ μὲν
 τὸ ἐν τῷ μύθῳ τερπνὸν ἔπα-
 γαγότα ἄρ. ἰσχυρῶν ἰσχυ-
 ρῶν ἢ γραφῆ, οὐπὲρ μάλι-
 στα δεόντα πρὸς τοὺς ἀ-
 κροατοὺς. Ἀθλιῶσι δὲ καὶ
 Οιδῶσι, καὶ ἂν τινὲς ἀπ-
 νοι, σμυνοτέρως ἀρπαύον-
 ται τὰς παρῖδας ἐν τῶν
 ἰσχυρῶν. ἂν γοῶν τινος ἀρπύ-
 τὴ μύθῳ τῶντα ἐν τῆς
 Ἐμάδος, ὅθεν ἄρ. ἰσχυρῶν
 μὲν τὸς περὶ τῆς ἀδῶν
 ἴσῃ

credat, sed ea prudenter ca-
 xammans, Corabi cuiuspi-
 am, aut Margite exi-
 stimet esse, si quis aut Tri-
 ptolemum credat in alatis
 draconibus per aërem ve-
 lum esse, aut ^h Pana-
 quendam ex Arvadia in
 Marathonem venisse au-
 xilo, vel ⁱ Orubyam à
 Borea raptam esse, impius
 nimirum hic atque insanus
 videatur eis: quippe qui
 tam manifesta verâque non
 credat, usque adeò obinet
 mendacium. PHILOS.
 At poëtis Tychiade, orbi-
 busque fuerit fortassis igno-
 scendum: nam illi deles-
 tationem illam quæ ex fa-
 bula proficiscitur, ut quæ
 maxima sit illecebra, poë-
 matibus suis immiscet, qua
 potissimum erga auditores
 opus habent. Athenienses
 verò, Thebanique, & si qui
 sunt alij, patriæ suæ plus
 maiestatis ex huiusmodi fi-
 gmentis conciliant. Quòd si
 quis fabulas auferat è Græ-
 ciâ, nihil obstiterit quò minus earum narratores fame-
 inta.

ἄφραθῆναι, μηδ' ἀμυδι τῶν
 ξυμφορῶν τὰ ληθῆς ἀκούειν ἰθὺς
 πάντων, οἱ δὲ μηδ' ἰσχυρῶς ἐν-
 κα τῆς αἰτίας, ὅμως
 χαίροντες τῷ ψόσματι, παρ-
 χέλοισι ἀκότως δονοῖν αὐ-
 τοῦ. ἔνθα λέγει· ἐν ᾧ ἔσθ' ἡ παρὰ
 Εὐκράτους ἡ κατὰ τὸ πᾶν,
 ποτὰ τὰ ἄνω καὶ μὴ μὲν
 ἀπὸ τοῦ μάγον δὲ μετα-
 ξὺ λεγομένων ἀπὸ τοῦ, ὅτι
 αὐτὸς φέρει τὸ πρᾶγμα·
 τὸ δὲ ἰσχυρὸν, ἀποδιδόναι
 αὐτῷ ἐπινοῦν ἰσχυρῶς,
 ποτὰ τὰ ἄνω καὶ ἀπόκοτα
 ἀρξάντων· ἡ κατὰ τὸ πᾶν
 χιόδου, ἀξιόπιστος δὲ Εὐκράτους
 ἰσχύς, καὶ ἡ δὲ αὐτῷ αἰσώ-
 σεσσι, ὡς ἐκείνῳ, οὕτω βα-
 θλὴν πάγωνα καθάμαρτον, ἡ
 ξυμφορῶν ἀνὴρ ἔτι καὶ ἰσχυ-
 ρῶς ξυμφορὰ τὰ ποτὰ, ἡ πο-
 μένῃ αὐτῷ ἀπὸ τινος ψό-
 σμου ἀκούειν παρὰ τοῦ, ὅτι
 πᾶσι αὐτῷ τὸ ἰσχυρῶς τοιοῦ-
 τῶν. Τοῦ δὲ ἔσθ' οἶδα ὅτι ἰσχυρῶς,
 οἷα καὶ ἔσθ' ὅτι, ὅτι αὐτῷ ἐπι-
 στήσῃ, ὡς δὲ ἰσχυρῶς τοῖς
 ἀπὸ.

intereant, quando iam ne-
 mo futurus sit hospitium,
 qui verum vel gratis audi-
 re velit. At si qui nulla ta-
 li causa, gaudent tamen
 mendacio, hi omnino ridi-
 culi merito videantur. TYC.
 Recte dicis, nam ego pro-
 tinus ab Eurrate illo cele-
 bri venio, ubi multa incre-
 dibilia ac faculosa quum
 audissem, imò verò medio
 in sermone discessi, non ses-
 rens narrationem tam su-
 pra fidem, sed me velut fu-
 riae quaedam abegerunt, dum
 monstrosa multa atque ab-
 surda referent. PHILO.
 Atqui, Tychiade, vir gravis
 Eurates, est & nemo certè
 crediderit illum tam pro-
 missa barba, virum sexa-
 genarium, & qui praterè
 sit plurimum in philosophia
 versatus, sustinuisse ut alium
 quenquam audire se præ-
 sente mentientem, nedum ut
 ipse tale quicquam audeat.
 TYC. At nescis, amice,
 qualia referebat: tum ea
 quam constanter asserbat: praterè
 quam sanctè in plerisque
 iurabat,

πλεῖστος, παρὰ τὴν ἑσπερίαν
 τὰ παλαιὰ ὡς ἐμὴ καὶ ἀρ-
 βήλουτα ἐς αὐτὸν, ποικίλα
 ἔνοστρον, ἀρτι μὲν ὡς μίμνοι,
 καὶ ἔξω ἔη τὴν κατιστηκότεν, ἀρ-
 τι δὲ ὡς λόγος ὄν, ἀρα τὰ αὐτὸν
 κέρον ἐκλεῖθε με, ἐπὶ τῆ
 κλοντῆ γλοῖον τινα σίθηκον
 πεισίστων οὕτως ἀτοπα
 διηγᾶν. Φι. τίνα ταῦτα,
 πῶς τῆς ἑστίας, ὃ Τυχίως
 δη; ἰθέλω γὰρ ἀδύνα, ὡς τις
 να τὴν ἀλαζονείαν ἐπὶ Τηλικό
 τῶ ὄσ πῶγωνι ἔσκεπεν. Τυ.
 ἔσθα μὲν καὶ ἀποτε, ὃ Φιλό-
 κλας, φοιτᾶν πῶς αὐτὸν, ἔ-
 ποτε σὸν τὴν τὴν σχολῆν ἄ-
 ροιμι. τῆμιρον δὲ Λιοντίζω
 συγγενεῖσαι δρόμῳ (ἐτᾶν
 ρὸ δὲ μοι, ὡς οἶδα) ἀπόθε
 παρὰ τὴν παύσας, ὡς παρ' Εὐ-
 κρατῆν ἔωθεν ἀπέλθοι, νοτ
 βιωτὰ ἐπιστηφόμῳ, ἀμ-
 φοῖν ἔννα, ὡς καὶ τῶ Λι-
 οντίζω συγγροίμω, ἡξ-
 κᾶνον ἴδοιμι (ἄγνοῦσκα
 γὰρ, ὡς νοσοίη) παραγίνοσ
 μαί πῶς αὐτὸν. εἶδισκα δὲ
 αὐτόσ

ut et Leontichum convenirem, et Eucratem viderem
 (ignoraveram autem quod egrotaret) ad eum pervenio. At

Leonti,

iurabat, admotis etiam si-
 lijs, adeo ut ego quum eum
 respicerem, varia mecum
 cogitarem, interdum qui-
 dem illum insanire, neque
 animo constare: interdum
 verò ita cogitabam fugisse
 me quòd impostor esset, ac
 tantum temporis sub leo-
 nis pelle ridiculam quan-
 dam simiam circumtulisset:
 adeò absurda narrabat.
 PHI. Quæ nam illa per Las-
 res sunt, Tychiade? nam ec-
 cipio cognoscere quamnam
 præstigiaturam sub tam lon-
 ga barba occuluerit. TYC.
 Solebam quidem etiam a-
 liàs Philocles aliquoties
 eum interuisere, siquando
 videlicet multo ocio abun-
 darem. Hodie verò quum
 opus esset mihi conuenire Le-
 onticho (est autem, ut scis,
 amicus mihi) edoctus à pue-
 ro eum se ad Eucratem ma-
 ne contulisse, ut eum morbi
 inspiciendi causa videret:
 amborum nomine, nempe

αὐτόθι τὸν κῆρ Λεόντιχον ἐκ
 ἔτι, ἰσθάκε γῆ, ὡς ἔφασκεν·
 ὀλίγον περὶ ἡλυθῶς, ἀλ-
 λος δὲ συχρὸς, ἐρωὶς Κλιό.
 Δημὸς τε λῶ, ὃ ἐκ τοῦ περι-
 πάτου, ἢ Δανόμαχ· ὁ Στωϊ-
 κὸς, καὶ λῶν. οἶδα τὸν ἐπι-
 τοῖς Πλάτων· λόγους θαυ-
 μάζεσθαι ἀξιοῦντα, ὡς μόνον
 ἀνεύθως κατανοητότα πλὴν
 γνῶμῳ τῶ ἀνθρώπου, καὶ τοῖς
 ἄλλοις ἀποφθεῖνσαι διατάξαι
 νοῦν, ὁρᾶς οἷος ἀνθρώπου ὡς φη-
 μί, πανσόφους καὶ παναρί-
 τος, ὅτι περὶ τὸ κεραιολογῶν ἀν-
 τὸ, ἐξ ἰκαστοῦ περαιρίσιος,
 ἀδιδίμους ἀπαντας, καὶ μο-
 νοουχί φοβρὸς πλὴν πρόβψιν.
 ἔτι ἢ ὁ ἰατρὸς Ἀντίγον· πα-
 ρῶν κατὰ χεῖρα, οἶμα, τῆς
 νόσου ἐπικληθείς, καὶ ῥᾶον ἐ-
 δόκει ἡδὲ ἔχειν ὁ Εὐκρατης.
 ἢ τὸ νόσημα τῶν σωπρόφων
 λῶν, τὸ ῥῆμα γῆ ἐς τὸς πό-
 δας αὐτοῦ αὐτῶν καταληθῶ-
 θαι, κατέβηκεν ἔρ με παρ' αὐ-
 τῶν, ἐπι τῆ λινῆ ὁ Εὐκρά-
 τος ἐκείθεν, ἡρῆμα ἐκκλι-
 νας τῆ φωνῆ ἐς τὸ ἀσθενικόμ,
 ὁ πό.

in lecto iuxta se insuit voce,

Leontichum ibi iam non in-
 uenio (nam paulò antè, ut
 dicebant, exiuerat) alios ve-
 rò confertor reperio, in qui-
 bus erat Cleodemus Pe-
 ripateticus, & Dinoma-
 chus Stoicus, & Ion, nosti
 virum? Illam dico qui ex
 Platonica doctrina ma-
 gnam sui admirationem ex-
 pectat, ut qui solus mentem
 viri deprehenderit, quique
 eius oracula alijs quoque
 posuit enarrare. Vides quos
 tibi viros nomino, nimi-
 rum omni sapientia atque
 omni virtute præditos, ut
 pote ipsum ex quaque se-
 cta caput, reuerendos her-
 ele omnes, atque aspectu
 propemodum terribiles. Ad-
 erat præterea medicus An-
 tigonus, ut vsui in morbo
 esset aduocatus opinor. Et
 melius iam habere se viden-
 batur Eucrates: ac morbus
 quidam ex familiaribus e-
 rat. humor enim rursus in
 pedes ei descenderat. Se-
 dere me ergo Eucrates
 languidulè remissa paululùm
 quum

ὁπότε εἶδε με, καὶ τοι βοῶντος
 αὐτῷ, ἢ διατρυφούσης τι, πικρὰς
 ξυβασίαν, ἐπὶ κροσσῷ. ἡ δὲ μά-
 λα πικρὰ, καὶ ψαύ-
 σσामी τ' ποδῶν αὐτῷ, ἀπλο-
 γησάμην. τὰ σωκλή ταῦτα,
 ὡς ἀνοήσομαι νοσῶντα, ἢ ὡς
 ἐπὶ ἔμαθον, φροσῶ. ἔλθοι-
 μι, ἐκαθεξέσωλε πολλοί. οἱ δὲ
 δὴ ἐτι γαυροῦ ἤδη ἦν τ' νο-
 σήματ' τὰ δὲ ἤδη πικρὰ γ-
 κότησιν, τὰ δὲ καὶ τότε διεξίον-
 τῶν, ἔτι δὲ καὶ θεραπείας τι-
 νὰς ἔκαστ' ἑποβάμουσιν. ὁ
 γὰρ Κλήσιον, εἰ δὲ ἴσως, φη-
 σί, τῆ ἀειεργῆτις ἀνελόμην.
 χαμόθερον τὸν ὀδόντα τῆς μυ-
 ζαλῆς, οὕτω φοναθείσης,
 ὡς πᾶσι πορ, ἐν δὲ ὄσφιν ἄς δέ-
 μα λένουτ', ἄρτι ἀπ' ἀρσῆ-
 τ', εἴτα πικρὰ ψαί περὶ τὰ
 σκλή, αὐτίκα παύεται τὸ
 ἀλλήμα. ἢ ἄς λένουτ', ἔφη
 ὁ Δεινόμαχ', ἐγὼ ἤκω, ἐ-
 λάφω δὲ θηλείας, ἔτι παρθένω
 ἢ ἀδάτῃ. ἢ τὸ πρᾶγμα οὕτω
 πισθωσάτωρ. ὡκὺ γὰρ ἢ ἔλα-
 φ', καὶ ἔρρωται μάλα ἐν
 τῶν

virginis adhuc, & nondum inita. & res quidem magis
 est hoc pacto credibilis: velox enim cervæ est, maximè que
 pælet

quum me conspiceret: quan-
 quam interim dum ingrede-
 rer, vociferantem eum ac
 vocem intendentem audie-
 ram: tamen ego admodum
 curiosè cauens ne pedes eius
 tangerem, ubi me vulga-
 ribus istis verbis purgave-
 ram quòd eum agrotare
 nesciuerim: quod ubi rescis-
 sem, curriculo venerim: ad-
 sedi propè. Et illis quidem
 sermo iam de morbo erat,
 & quedam iam antè dix-
 rant, quædam verò etiam
 tunc narrabant: præterea
 medicamenta quædam quis-
 que proferebat. Cleode-
 mus igitur: Si quis ergo (in-
 quit) sinistra manu tollens
 humo mustela dentem,
 sic interfecta, ut antè dixi,
 in leonis pellem alligauerit,
 nuper excoriati, ac deinde
 circum crura posuerit, il-
 licò sedatur dolor. Non in
 leonis pellem, inquit Dino-
 machus, ut ego audiui, sed
 in cervæ potiùs fœmella.

τῶν ποδῶν. ἢ ὁ λίων ἀλι.
 αὐτῶν, ἢ τὸ λίον αὐτῶν, καὶ
 ἢ χέρη ἢ διεξία, καὶ αἱ πρήσσεια
 τῶν πύγων αὐτῶν ὀρθῶς, μεγάλα
 δακτύλου, εἰ τις ἐπίστω αὐτῶν
 τῶν χερῶν μὲν τῶν οἰκείων
 ἐπαδῶς ἐκασθ. ποδῶν δὲ αὐτῶν
 σιμῶν ἡμισυ ἐπαγγέλλεται. καὶ
 αὐτῶν, ἢ αὐτῶν ὁ Κλειόδημος,
 ἔτω πάλα ἐγὼ γινώσκω, ἐλθῶ
 φῶ χεῖρά τῶν ἄλλων αὐτῶν, διὸς
 τῶν ὀκνῶν ἐλαφῶ. ἐναγγέλλεται
 τῶν ἀνῶν σοφῶς τὰ βιωτῶν
 μὲν δὲ ἀξέμε, ἀπὸν ὀκνῶν
 ὀκνῶν αὐτῶν ἐλαφῶ τῶν λίων.
 τῶν ἀμείλι, ἐφῶ, καὶ ἀρῶσι
 αὐτῶν δὲ ἀκούει. ἐπὶ τῶν οἰ
 παρόντων, ὡς εἶ ἀπὸν τῶν
 Λιβῶν ἐγὼ δὲ, οἷον γὰρ, ἐ
 φῶ, ἐπὶ αὐτῶν τισὶ τὰ βιωτῶν
 τῶν πάντων, ἢ τοῖς ἐξωθεν
 παραρήμασι, τῶν κακῶν ἐνδορ
 ῶν πρὸς τῶν ἐγὼ ἐλαφῶ ἐπὶ τῶν
 νόσῶν, ἢ ἀλλοῖσι ἢ ἐν λατῶν
 γινώσκω μου πομπῶν τῶν ἀ
 νοιαν, ἐπὶ μὴ ἐπισαίμην τὰ
 τῶν δηλότατα, καὶ περὶ τῶν
 αὐτῶν οὐδὲς φρονῶν ἀντίποι
 μὴ

ignorarem, & quibus nemo

valet pedibus: & leo quidem
 fortis est, pinguedo que eius,
 ac manus dextra, pilis
 qui recte è barba prominent,
 magnam vim obtinent, se
 quis uti nouerit cum pro-
 prio cuique carmine: at pen-
 dum curam minime polli-
 centur. Et ipse quoque, in-
 quit Cleodemus, olim sic per-
 tabam ceruina pelle vien-
 dum, propterea quòd ceruina
 velox esset. at nuper vir qui-
 dam Libycus, peritus profe-
 ctò in rebus huiusmodi, con-
 trà me docuit, ceruis osten-
 dens velociore esse leones:
 quippe qui eas, inquit, etiam
 persequendo capiunt. Lau-
 dabant qui aderam, tan-
 quam rectè dixisset Liby-
 cus ille. Tum ego: Putatis,
 inquam, incantamenti quò
 busdam sedari talia? aut fo-
 ris admotis appendiculis,
 quum intus malum grassèa
 tur? Riserunt hunc sermo-
 nem meum: & palàm in me
 magnam damnabant amen-
 tiam, qui apertissimas res
 qui sapiat, contradicat

μὴ ἐχέῃ οὗτος ἔχων. ὁ μὲν τοι
 ἴσπερδ. Αντίγονοῦ ἑὶ δόξα μοι
 ἠδιδόξα τῆ ἱστορίας μετὰ
 λαίφρῃ μὲνέτο, οἶμα, βοή-
 θῆν ἀξίωμ ἔω Εὐκράτη μὲν ἄ
 τῆς τέχνης, οἶνς τὲ πρᾶγῃ ἐ-
 λῶν ἀπέχουσαι, καὶ λαίφρα
 σιτῆσαι, καὶ ὄλας ὑφᾶρῶν
 ἔ τόνς. ὁ γοῶ Κλειόδημος ὑ-
 πομαδιῶν ἄμα, τί λῆξῃ, ἔ-
 φη, ὅ Τυχιᾶδῃ, ἀπίστον ἔινά
 σοι δοκᾷ, τὸ ἐν τῶν τοιού-
 των γίνουσαι τινὰς ὠφελεί-
 ας ἐς τὰ νοσήματα; ἔμοιγε,
 ἴω δ' ἰγὼ, εἰ μὴ πᾶνυ τῶ
 ἔίνα κορβύης μῦσος εἶλω, ὡς
 πισώσαρ τὰ ἔξω, καὶ μὴ
 δὲρ λουνονοῦντα τῶς ἐνδοθεν
 ἐπιγέρονσι τὰ νοσήματα,
 μὲντὰ ῥήματιῶν, ὡς φᾶρ, καὶ
 ρουτέας τινὸς ἐνέργῶν, καὶ
 τῶ ἴασιν ἐπιπέπαρ πρ-
 σαρτάμφορ. τὸ δ' ἐν ἄρ ῥῶσι
 τῶ δ' ἔν ἐς τὸ Νεμέου λέον-
 τος τὸ δῆρμα ἐνδύση τῆς ἐν
 καὶ δὲνα ὄλας μὲν ἄλας. ἐγὼ
 γὰρ αὐτὸν τὸν λέοντα εἶδον
 πομπᾶνς χωλῶντα ἔπ' ἀλ-
 γηδὸς

vel in Neméi leonis pellem sedecim mustelas integras in-
 fuerit. Ego profectò leonem ipsum è doloribus sæpe clau-
 dicantem

quin sic se habeant. At mea
 dicus certè Antigonus des-
 lectari mihi visus est hac ro-
 gatione mea lamudum au-
 tem neglectui habitus fue-
 rat, opinor, quum opem Eu-
 crati ferre ex arte vellet, de-
 nunciatis videlicet vino ut
 abstineret, atque oleribus
 vesceretur, & vigorem ani-
 mo omnino minueret. Cleo-
 demus ergo subridens in-
 terim: Quid ais, inquit,
 Tychiade? incredibile tibi
 videtur esse ut ex rebus hu-
 iusmodi parentur quedam
 aduersus morbos remedia?
 Mihi certè videtur, inquam
 ego: nisi naribus adeò mu-
 cosis sim, ut credam ea que
 foris applicantur, nihil-
 que cum his que morbos
 excitant, intus communi-
 cant: per verba tamen,
 ut dicitis, ac præstigiatus
 ram operari: & quum ap-
 penduntur, sanitates im-
 mittere. id profectò nun-
 quam fieri possit, nec si quis

γηδόνων, ἢ ἰσοκλήρω ὡδῶν.
 τὸ δὲ ἑρματι πάντων γὰρ, ἰδιώ-
 της, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, ἢ, καὶ
 τὰ ζωῶντα ἐκ ἐμὴν ἰσὶς ἰσὶς
 μαθῆναι, ὅντινα τρόπον ὠφε-
 λῆ ἴσῃ νοσήμασι πεσφρόμα-
 να. καὶ μοι δοκεῖς εἶναι τὰ πε-
 φανέστατα ἄν παραδείξαθαι
 ταῦτα, τῆ ἐν πρὸς αὐτῶν
 τὰς ἀρπομπάς, καὶ τῆ ἐπιτῶν
 τὰς καταθέσεις, καὶ βροδῶν
 ἰσῆς, καὶ τῶν αἰμάτων, ὅπως καὶ αἰ-
 γραῶν ἢ δὴ ποιοῖσιν. εἰ δὲ καὶ
 νῆα γίνονται ἀπαντὰ, τί δὴ πο-
 τι ἐκ τῶν αἰσῶν γίνονται
 ἡδὲ τῶν μοιῶν; ἀπείραντα, ἡ
 εἰ γὰρ, ξυμπράναι, Δεινόμα-
 χος, καὶ ἡλῶ, φασί, ἐκπῆρας τὸν
 ἡλῶν οὐδὲ γὰρ, ἢ φῆς, ταῦ-
 τα δὲ ἡλῶ καὶ τῶν ζωῶντων
 μίας γίνονται. ἢ γὰρ μὴ
 ποῖσιν, πρότερον ἐπεί γὰρ τὸν
 λόγον, διότι φασί, ἐκ γίνου-
 ῶντα, τῆ τε πρὸς τῆ ἰσὶς
 τῶν δειδιότων ἢ δὴ νομα θισπῆ-
 σιον, ἢ ῥῆσιν βαρβαρικῶν καὶ
 εἰ δὲ τῶν βροδῶν ὁ δρασ-
 τῶντος, ἔτι ἰσὶς γραῶν μύθοι
 λυγροί.

aut nomen aliquod diuinum, aut dictionem aliquam barba-
 ricam, ob id ex inguine fugiat : amiles adhuc fabulæ sunt

dicantem vidi in vniuersa
 sui ipsius pelle. Nimum i-
 dioea es, inquit Dinoma-
 chus, neque vnquam tibi
 curæ fuit, vt disceres quos
 nam modo res istiusmodi
 aduersus morbos quum ad-
 hibentur, conferunt : ac mihi
 videris ne notissima qui-
 dem ista recepturus, febrium
 videlicet istarum profuga-
 tiones, quæ certo quodam
 ambitu recurrunt, tum ser-
 pentum demulsiones, ac bus
 bonum sanationes, & ca-
 tera quæcunque anus etiam
 iam faciunt. quod si illa
 sunt omnia, quæ tandem
 non putabis hæc etiam si-
 milibus rebus fieri? Infa-
 nita congeris, inquam, Di-
 nomache, clauumque, vt
 aiunt, clauo extrudis. Ne-
 que enim constat ea quæ
 commemoras, eiusmodi vti
 fieri. Quamobrem nisi red-
 dita ratione persuaseris pri-
 mum natuna fieri posse, vt
 febris tumorque vereatur,

εα τὸ σκῆλ. ἀναδύτι ῥ
 αὐτὸ τὰ κλέματα, ἢ τὰς χά-
 ραξι περιπέκοντι, περὶ
 πύθου τὸ θεῖον δακτύλιν κα-
 τὰ τὸ μέγαρ δάκτυλον. καὶ τὸ
 μὲν φάσαι, καὶ καταδύου
 αὐθις τὸν φωνόν. τὸν δὲ
 οἰμίσην, ἀρπυγίον ἢ ἀλ-
 γηδόνων. ταῦτά τε οὐκ ἄ-
 παγγέμετο, καὶ τὸν Μίδαρ
 ἐορῶν αὐτὸν ἐπὶ οἰμω-
 δῶ ὑπὸ τῶν ὀμοδόνων περὶ
 κομιζόμενον, ὄλον ὀλιγό-
 τα, πικρὰν, μυδῶντα πῶ
 ἐπιφάνειαν, ὀλιγον ἔτι ἰμ-
 πνέουσα. κλυπυμῶ δὲ ὡ
 παρὶ τῶν φίλων τις παρῶν,
 θάρρα, ἔφη· ἰὼ γάρ σοι ἀνε-
 δρα Βαβυλόνιον τῶν Χαλ-
 δαίων, ὡς φασιν, αὐτίκα μέ-
 ταμι, ὅς ἐτάσθη ἢ ἀνθρωπον.
 ἢ ἵνα μὴ σταρίθω λέγων, ἢ
 κεν ὁ Βαβυλόνιος, ἢ ἀνίστησι
 τὸ Μίδαρ, ἐποδῆ τι ἰξάλ-
 ῶς τὸν ἰκτὸν σῶματ' ἔτι
 καὶ πεσαναρτίως ὡς ὡδὶ
 τιθνηκίας παρθεῖν ἴδον ἄ-
 τὸ

facto crure. Etenim dum
 ligaret palmites, ac vallis
 circumplicaret, adrepens
 tem bestiolam maximum eū
 pedis momordisse digium.
 Tum illam quidem illicō
 aufugisse, & sese rursus in
 latebram condidisse. Illum
 verò eiulare perditum è do-
 loribus. Hæc ergo quum
 nunciarentur, iam Midam
 ipsum videbamus lectica
 domum à conferuis ap-
 portari, inflatum totum, li-
 uidum, ac superficie tabes
 factum, vix iam spirantem.
 Pater ergo quum id mox
 lectè ferret, amicorum quis-
 piam, qui tum forè ad-
 erat: Bono animo es, ina-
 quit. Ego enim virum quen-
 dam Babylonium ex Chal-
 dæis quos vocant, protim-
 nus huc adducam, qui scia-
 nabit hominem & ne diem
 narrando conteram, venie
 Babylonius, ac Midam re-
 stituit, effugato ex corpora
 re veneno quadam incantatione, & ad pedem eius ap-
 penso virginis defunctæ lapillo, quem è calumna exci-
 derat. Atque istud quidem hæctenus forsitan mediocre
 fuerit.

πὸ τῆς σήλης ἰκκόψας· καὶ
 τοῦτο μὲν ἴσως μέγιστον· καὶ
 τοι ὁ Μίδας αὐτὸς ἀραμυ-
 νῶ τὸν σκιμποδα, ἐφ' οὗ ἐ-
 κικόμισο, ὡχέτο ἐς τὸν ἀ-
 γρὸν ἀπιῶν, ἑσθλὸν ἡ ἰσώ-
 σθι ἰδιωτικῆ καὶ ὁ σηνίτης
 ἔκείνῳ· διῶ· ὁ δὲ καὶ ἀλ-
 λα ἰποίγοι θεασίσις ὡς ἀ-
 ληθῶς. ἐς γὰρ τὸν ἀγρὸν ἐλ-
 θῶν ἑσθλῶν, ἰσπῶν ἱερῶν
 κάτινα, ἐκ βίβλου παλαιᾶς,
 ὀνόματα ἐπὶ τῶν θεῶν, καὶ δεξ-
 ῶν καθαρῶν τὸν τόπον,
 περικλυτῶν ἐς τῆς ἑξήλα-
 σιν· ὅτι μὲν ἰσπῶν ἐν τῶν
 ἑσθλῶν. ἕκαστος ὡς πρὶν ἐλ-
 κόμῃσι πρὸς τὸν ἰσπῶν,
 ὅφεις ποταμοί, καὶ ἀσπίδων
 καὶ ἑχιδνῶν, καὶ θειρῶν
 καὶ ἀκοντίων, φριμῶν τε καὶ
 φθῶλοι· ἰδέσθαι δὲ ἐς ἑσθ-
 λῶν παλαιῶν, ἑπὶ γήρας,
 οἶμαι ἑξερῶσαι μὴ διωῆς
 μὲν, παρακούσας τῶ πρ-
 σάγματι· ὁ δὲ μάγῳ ἐκ-
 φη παρὰ τὰ ἀπαντας, ἀπὸ ἑ-
 ναίτιν τῶν ὄφειων τῶν νεότα-
 τῶν χαροτονύσας, πρὸς τὸν
 ἑπὶ μ=

fuerit. Tum Midas iam i-
 pse sublato in quo allatus
 erat scabello, discessit in
 agrum. tantum potuit in-
 cantatio, & columnaris il-
 le lapis. At idem iste Baby-
 lomus alia præterea diuina
 planè fecit. Nempe in agrum
 profectus manè, quum pro-
 nunciasset sacra quaedam
 ex vetusto codice septem no-
 mina, sulphure ac face lu-
 strato loco, in orbem ter
 obambulans, serpentes om-
 neis inuitos exciuii quicunq;
 que intra eam regionem e-
 rant. Veniebant ergo tan-
 quam ad incantationem tra-
 cti serpentes multi, atque
 aspidēs, & viperæ, & ce-
 rastæ, & iaculi, phryniq;
 ac physali: relinquebatur
 autem vnus draco anno-
 sus, prorepere, vi opinor,
 ob senectam non valens,
 qui non fuerat audiens di-
 cto. At magus, Non adsunt
 omnes, inquit. Tum vnum
 quendam ex serpentibus,
 eum videlicet qui manu mi-
 nimus erat, selectum lega-
 tum

ἐπιμύψον ἐπὶ τὸν δράκοντα, καὶ
 μὴ ἄμικρὸν ἦεν ἡ ἀκῆν. Ἔτι
 πᾶσι δὲ συνηυκίωθη, ἵνα φησὶ
 σιγῆ. καὶ αὐτὰ ὁ Βαβυλώνιος,
 τὰ δὲ αὐτῶν μάλα κατακείναι
 θη ἀπαντὰ ἐπὶ τῷ φρονήματι,
 ἡμῶν δὲ ἐθαυμάζομεν. Ἄπει
 μοι, ὦ Ἴων, ἡ ἐγὼ, ὁ ὄψιος,
 ὁ πρῶτος αὐτῶν, ὁ νέος, ἄρα καὶ
 ἰχθαρογενετὴ δράκοντα ἦδυσ,
 ὡς φησὶ, γυγυραότα, ἢ οὐκ ἴσως
 να ἰχθῶν ἰκῆν. ἰπυσιεῖς δὲ
 σὺ μὲν πάλας, ἔφη ὁ Κλεόδημ
 ος. ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπιστότε
 ρος ὢν σε πάλας τὰ λοιπὰ
 (ὧ μὲν γὰρ ἐδυνάμην λόγῳ λυα
 τὸν γυγυραότα ἄν αὐτὰ πισυ
 σαι) ὅμως ὅτι τὸ πρῶτον ἔσ
 στον πετόμενον τὸ ξύρον τὸν
 βάρβαρον (ἐξ Ὑπερβορίου δὲ
 ἡ, ὡς ἔφασκον) ἰπίστω, καὶ
 ἰνικῆθῃ, ἰπὶ πολλῷ ἀντι
 σχῶν. τὴν γὰρ ἴδα ποιῆν, αὐτ
 ὄρῶντα δὲ τὸ ἀέρος φέρο
 μένον, ἡμίρας ὄψιος, καὶ
 ἰφ' ὕδατος βαδίζοντα, καὶ
 δὲ πύρρος ἀνιξίοντα, καὶ
 σχολῆ

um mittebat ad draconem: ac paulò post venit etiam ille. At postquam iam colle-
 cti consiitissent, Babylonius in eos insibilavit. Atque il-
 li repente admodum omnes ab eius flatu incensi sunt, nobis interim admirantibus. Tum ego: Dic mihi, inquam, Ion: serpens ille les-
 gatus, iuuenem illum dico: utrum manu deduxit draco-
 nem, qui iam, ut ais, senue-
 rat, an ille baculum gestans innitebatur? Ludis tu qui-
 dem, inquit Cleodemus: at ego, qui et ipse quoque o-
 lum minus talia credebam, quàm nunc tu (putabam enim nulla ratione fieri pos-
 se ut ea crederem (tamen quum volentem primùm conspicerem peregrinum il-
 lum barbarum (erat autem, ut ferebant, ex Hyperbo-
 reis) credidi, ac viclus sum, quum tamen multum diuè repugnassem. nam quid fa-
 cerem quum eum cernerem
 in aère volentem, atque id interdiu, ac super aquam in-
 gredientem, atque per medium ignem incedentem, id-
 NNn 5 que

σχολῆ καὶ βιάδων· οὐ ταῦτα, λέ-
 ει ἐγὼ, εἶδον τὸν Υπερβόρειον
 ἄνδρα σωτόμενον, ἢ ἐπὶ τῷ ὕ-
 δατι βυβηκότα· καὶ μάλα, ἢ
 εἰ ὅς, ἰσοδιδεμένον γε καρβα-
 τίνας, οἷα μάστιγα ἰκάνοι ἰππο-
 δύνται. τὰ μὲν γὰρ σμικρὰ ταῦτα
 ταῖς καὶ καὶ λέγειν, ὅτε ἰππο-
 δάκτυλον ἔροτας ἰππιπέπων,
 καὶ δάκτυλον ἀνάγων, καὶ νε-
 κρὸς ἰάθους ἀνακαλῶν, καὶ
 πλὴν ἑκάτλην αὐτὴν ἰναργῆ
 παλαιὰς, καὶ πλὴν σελήνῃν λα-
 τασπῶν; ἐγὼ γὰρ διηγέσμαι
 ὑμῖν, ἃ εἶδον γρηόμην ἐπὶ
 αὐτῷ ἐν Γλαυκίᾳ Ἰαλιξικλῆος.
 ἄρτι γὰρ ὁ Γλαυκίας, τοῦ πα-
 τρός ἀφθανόντος, παραλα-
 βὼν πλὴν ὄσιαν, ἠράσθη Χρυσ-
 σίδος τῆς Δημαρέτης θυγα-
 τρός· ἰμοὶ δὲ Αἰδασκελῶ ἐ-
 χεῖτο πρὸς τὰς λόγους· καὶ
 ἢ γε μὴ ὁ ἔρωσις ἐκείνου ἀπη-
 σχόλησεν αὐτὸν, ἅπαντα ἄμ-
 ἠδικὰ τὰ τῷ πεπαιγμένου ἡπίστα-
 τος ὄς καὶ ὀκτώκαιδεκάτης
 ἔτη ἀνέλειν, καὶ πλὴν φυσικῶν
 ἀκρόα.

que lentè ac sensim? Tunc,
 inquam ego, ista videbas,
 virum Hiperboreum vos
 lantem, aut super aquas ama-
 bulantem? Et maximè, in-
 quit ille, carbatinas indu-
 tum, quo calceamenti ge-
 nere illi potissimum vrun-
 tur. Nam minutula ista quid
 attinet referre, quæcunque
 fecit, quo passio amores im-
 miserit, ac dæmones exege-
 rit, mortuòsque marcidos
 in vitam reuocauerit, atque
 Hecaten ipsam palàm con-
 spectibus exhibuerit, lū-
 nâmq; è cælo detraxerit?
 Quin ego vobis referam
 quæ ab eo heri conspexi in
 Glaucia Alexidis filio,
 Glaucias hic quum patris
 nuper defuncti substan-
 tiam suscepisset, Chrysi-
 dem amabat Demæneti fi-
 liam: ac me quidem præ-
 ceptore in disciplina vteba-
 tur: ac nisi amor ille à stu-
 dio deduxisset eum, vniuersam
 Peripateticorum doz-
 etrinam perdidicisset, ut qui octo & decem quum es-
 set annorum, iam absoluerat Analytica: tum physicam
 auscul-

ἀπρόσβριτον ἐκείνην ἄσπετον ἄσπετον
 ἔρωτι, μίση μοι τὸ πᾶν. ἐξ
 γὰρ δὲ, ὡς περὶ ἀπὸς τῶν, δι-
 εἰσάσκαλον ὄντα, τὸν Ὑπερ-
 βόρειον ἐκείνον μάγον ἀγω-
 πῆς αὐτὸν, ἐπὶ μὴν τὸς
 σι μὴ τὸ παραρτήματα (ἔδει γὰρ
 πῶς τελεῖσαι τὴν πῶς τὰς θυσί-
 ας) ἐκκαίθηκα δὲ, ἅ τῶν τῆς
 Χρυσίδος, ὃ ἄξομα μὴ τῆς
 ῥύθου πλὴν σιελίου (τότε γὰρ
 ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὰ τῶν αὐτῶν
 τελεσιουργῶν) βόρειον τὸ ὄρυ-
 ξάμενον ἐπὶ αὐθιγῶν τῆς οὐ-
 κίας περὶ μίσην νύκτας ἀνε-
 κάλιστον ἡμῶν, πρῶτον μὴ τὸν
 Αναξικλῆα τὸν πατέρα τοῦ
 Γλαυκίου, πῶς ἐπὶ αὐτῶν τε-
 θυῶντα, ἡγανάκτα δὲ ἔρωτον
 ἐπὶ τὸ ἔρωτον, καὶ ὠργίστο,
 τὰ τελευτῶντα δὲ ὅμως ἐπὶ ἡμῶν
 αὐτῶν ἔρωτον. μετὰ δὲ, πλὴν Β-
 κῆτον τὸ ἀνάγκη, ἐπαγο-
 μῆτον τὸν Κερβερον, καὶ πλὴν
 σιελίου κατέσπασεν. πολλὴ
 μορφοῦν τι θίαμα, καὶ ἀποτι-
 ἀν.

auscultationem in finem vs-
 que percurreret. Amore ta-
 men victus, mihi rem o-
 mnem significat. Ego ve-
 rò, quemadmodum par ea-
 rat, quippe qui præceptor
 eram, Hyperboreum illum
 magum ad eum duco, con-
 ductum quatuor illicò mi-
 nis in manum datis (opor-
 tebat enim preparari quida-
 dam ad sacrificia) tum ses-
 decim præterea, si Chry-
 side potiretur. Ille verò ere-
 scentem observans lunam
 (nam tunc ut plurimum
 huiusmodi sacra peragun-
 tur) fossam cum effodis-
 set in aperto quodam loco
 domus, sub dio circa mes-
 dian noctem evocavit no-
 bis primum quidem Anaxi-
 elem Glauciae patrem, ans-
 te septem menses vita defun-
 ctum. Succensebat autem
 ob amorem senex, atque in-
 dignabatur: tandem tamen
 ei permisit ut amaret. Pos-
 tea verò Hecaten quoque
 eduxit, afferentem unà Cerberum: tum lunam deit-
 xit, multiforme quoddam spectaculum, & quod alias
 aliud

ἀποδοῦν τι φανταζόμενον. τὸ
 μὲν γὰρ πρῶτον, ἡωαικὴς
 ἀνδροφιλὸν ἐπιδάνυτο, ἅτα
 βούσ' ἰγνίτο πάγκαλ' ἅτα
 σκυλαξὶ ἐφάνυτο. τίη' δ'
 οὐρὸ Ὑπερβόρει' ἐν σπηλοῦ
 ἐρῶτιόν τι ἀναπλάσσει, ἄσι
 θεῖ, ἔφη, καὶ ἄγε Χρυσίδα.
 καὶ ὁ μὲν πηλὸς ἐξήλατο. καὶ
 μετὰ μικρὸν δ' ἐπίσει λόπ-
 τος πλὴν οὐρανὸν ἐκείν. καὶ ἔ-
 σκεδούσ' ἀπεβόσθη τῶν Γλαυ-
 κίαν, ὡς ἄν ἐμμανέστατα ἐ-
 ρῶσ', καὶ σωλῶ, ἄγε δὴ
 ἀλεκτρούνοισιν ἰκοι' ἄ-
 δούτοισιν. τότε δὴ ἦτε σε-
 λῶν ἀκτάτω ἐς τὸν οὐρα-
 νόον, καὶ ἡ Ἑκάτη ἔδου ἑατὰ
 τῆς γῆς, καὶ τὰ ἄλλα φάσμα-
 τα ἠφάνισθη, καὶ πλὴν Χρυ-
 σίδα ἐξωίμψαμ' ἐπὶ αὐτῶν
 τόπων σχεδὸν τὸ νυκταγίαι.
 ἂ ταῦτα ἔειπον, ὦ Τυχιάδη,
 οὐκ ἄν ἔτι ἐπίσηςσας, ἔναι
 ποικίλ' ἐν ταῖς ἐρωσθεῖς χη-
 σιμαῖς λέγας, λῶ δ' ἐγὼ ἐ-
 πισσοισιν γὰρ ἄν, ἔγχε ἔειπον αὐ-
 τῶν νῶν δὲ συγγάμην, οἶμαι, ἂ
 μὴ

aliud apparebat. Primum
 quidem muliebrem formam
 referebat: deinde in vac-
 cam formosam vertebatur:
 postremo verò catula vis-
 debatur. Hyperboreus ille
 tandem quum finxisset quen-
 dam è luto Cupidinem: A-
 bi, inquit, atque huc per-
 ducas Chrysidem, Ac lus-
 tum quidem protinus evo-
 labat: paulò post autem as-
 fuit illa, pulsans ostium.
 Tum ingressa Glauciam
 complectitur, eum quam in-
 sanissimè deperiens: & cum
 eo versata est quoad gala-
 los canentes audiimus.
 Tum verò luna subuolas
 bat in cælum, atque Heca-
 te subijit terram, cæteraque
 spectra disparuerunt: &
 Chrysidem tandem emisit
 circa ipsum fermè di-
 luculum. Hæc Tychiade
 si conspexisses, haudqua-
 quam amplius dubitasses es-
 se multa in carminibus istis
 commoda. Bene dicis, in-
 quam ego. credidissim e-

quidem, si vidissem ea: nunc verò ignoscendum mihi puto,
 si qua.

μὴ τὰ ὅμοια ὑμῖν ὀξυδρυῖν
 ἔχω. πῶς ἀπὸ οἴδρα ἦρ τὴν
 Χρυσίδα, λὺ λήεις, ἱρασιὺ
 γωαῖκα, καὶ πρόχαρον, ὃς ὁ-
 ρῶ δὲ, τίς ὁ ἔνεκα ἰδρύθη τε
 ἐπ' αὐτῶν ὅσ' ἠγλώου πρὸν-
 βοῦτο, ἢ μάς τὸ ἐξ Υπερβο-
 ρέων, ἢ σελῶος αὐτ' ἠκο-
 σι βραχυῶν ἀγαθῶν ἐς Υπερ-
 βορέος δαυατόν λῶ. πάνν ἦρ
 ἰνδίδωσι πῶς ταύτην τὴν
 πῶδλὴν ἢ γωῶν, ἢ τὸ ἰναλίον
 ὅτις φάσμασι πέπονθεν. ἐκεί-
 να μὲν ἦρ, ἢ ψόφον ἀκρόση
 χαλκῶ ἢ σιδῆρον, πῶ φωνῆ· καὶ
 ταῦτα ἦρ ὑμῆς φατε, αὐτὴ δὲ,
 ἄν ἀργυρέον πῶ ψοφῆ, ἔρχεται
 πῶς τ' ἔχομεν ἀπὸς τε ἢ θαυ-
 μάσι αὐτ' ἢ μάς, ἢ δ' ἠοάμι-
 νῶ αὐτὸς ἱραδλίωα πῶς τῶν
 πλοσιωτάτων γωαῖκῶν, καὶ
 τάλαντα ὅλα παρ' αὐτ' λαμ-
 βάνει, ὃ δὲ τετραδρων μῶν,
 πῶνν σμικρολόγῶ δρ, Γλαυ-
 κίαν ἐπερασμὲν ἐργάσεται. γῆ-
 λοῖα νοεῖς, ἔφη ὁ ἴων, ἀπιστῶν
 ἢ πῶσι μ' ἔγω γῆρ ἢ δέως ἄν
 ἰροίμην

celli avidus, Glauciam amoris compotem fecerit. Ridi-
 culè facis, inquit Ion, nihil qui credis. Ego te libenter
 ergo

si qualia vos videtis, acutè
 perspicere non possum: ve-
 runtamen Chrysidem illam
 quam dicis, novi, mulie-
 rem planè meretricem, ac
 facilem: nec video sanè eu-
 ius gratia ad illam eguerit
 tuis luteo illo legato, magò-
 que ex Hyperboreis vsque,
 atque ipsa insuper luna,
 quippe quam viginii drach-
 mis ducere in Hyperboreos
 vsque potuisses. mirificè e-
 nim sese offert ad hanc in-
 cantationem mulier, et con-
 trarium quiddam spectris
 istis habet. Nam ea quidem
 æris ferrive sonum si au-
 dierint, fugiunt (nam id vos
 predicatis) illa verò si ar-
 gentum vsquam sonuerit,
 accurrit ad tinnitum. Præ-
 terea ipsum etiam magum
 admiror, quòd cùm ditis-
 simas mulieres in amorem
 sui possit elicere, atque ab
 eis solida talenta suscipere,
 is tamen ob quatuor mi-
 nas, admodum tantilli lu-

ἰροίμην σι, τί πρὶ τούτων φῆς,
 ὅθι τὸς δαίμονων ἀπαλ-
 λάττοι τὰ δαμάτωρ, ὅτω ἔ-
 φῶς ἰξέθουτου ἢ τὰ φάσμα-
 τα. καὶ ταῦτα ἐν ἡμῖ καὶ ἡ-
 γαρ, ἀπὸ πάντων ἱεῶσι τὸν
 Σύρον, ἢ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ, ἵδον
 ἐπὶ τούτων ὄψεσθαι, ὅσους πα-
 ραβὰν λατρίαν ἵδοντας πρὸς
 τὴν οὐρανὸν, καὶ τὰ ὀφθαλ-
 μὸ ἀγρίφροντας, καὶ ἀφροῦ
 ὑπὸ πηλοῦ τοῦ σώματος, ὅ-
 μως ἀνίστοι, καὶ ἀπὸ μί-
 πη ἀρτίς ἐπὶ μὲν ὡ μὲν ἄλλω
 ἀπαλαττίας τῶν δαίμων, ἵπτε-
 δάμνῃ ἐπιση λαμψοῖς, καὶ
 ἔρηται, ὅθον ἀσκλητηθαστρ
 ἄς τὸ σώμα, ὃ μὲν νοσῶν ἀ-
 τὸς σιωπῶ, ὃ δαίμων δὲ ἀπ-
 κείνεται ἐκ λωίσων ἢ βαρβάρων.
 εἴσωρ, ἢ ὅθον ἀν ἀντὸς ἢ, ὅπως
 τὲ, ἢ ὅθον ἐπὶ ἡθῶν ἢ τῶν ἀνθρώ-
 πων. ὃ δὲ ὅρκος ἐπάγων, ἢ δὲ μὴ
 παθεῖν, καὶ ἀπαλῶν ἰξέθου-
 να τὸν δαίμονα, ἔγω γὰρ ἐν καὶ
 ἄδον ἰξίοντα μὲν ἀν, ἢ κα-
 πνῶν τὴν χροιά, οὐ μίγα,
 λῶ

ergo rogauerim quid de his
 respondeas, qui dæmonia-
 cos liberant erroribus, adeo
 manifestè spectra illa car-
 minibus eycientes. Atque
 hæc me dicere non opus est,
 verum omnes nouerunt, Sy-
 rus ille ex Palæstina, qui
 harum rerum artifex est,
 quam multos mortales sus-
 cepiat qui ad lunam conc-
 cidant, oculosque distor-
 queant, spumæque os op-
 pleant: quos tamen erigit,
 ac sanos remittit, magna ac-
 ceptæ mercede diris eos mas-
 lis liberans. Etenim quum
 iacentibus instet, rogatus
 ritque vnde sint in corpus
 ingressi, ægrotus quidem
 ipse tacet: at dæmon verò
 respondet, aut lingua Græ-
 ca loquens, aut barbari-
 ca, aut vnde cunq; fuerit i-
 pse: & quomodo & vnde in-
 trauit in hominem. Ille ves-
 tō adiurans eum, ac ni pa-
 ruerit, mimitans etiam, ex-
 pellit abigitq; dæmonem.

Quin ego quoque dæmonem quendam exeuntem vidi, ni-
 grum certè, & colore fumidum. Non magnum erat,
 inquam

λέει δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτά σε ὄραρον,
 ὦ Ἴων. ὄχι καὶ αἰδέλια αὐτὰὶ
 φάνονται, ἅς ὁ πατὴρ ὑμῶν
 Πλάτων δέκνυσιν ἀμυρῶν
 τιθίμα, ὡς πῶς ἡμᾶς τοὺς
 ἀμυρῶντας. μόνος γὰρ Ἴων
 (ἔφη ὁ Εὐκράτης) τὰ τοιαῦτα
 τὰ εἶδεν, ὄχι δ' ἄλλοι πολε-
 ποὶ δαίμοσιν ἐστὶ Τυχιῆσσαν,
 οἱ μὲν ὑπὸ τῶν, οἱ δὲ μεθ' ἡμέ-
 ρων ἐγὼ δ' ἔχ' ἄπαξ, ἀπὸ μιν-
 εἰκῆς ἠδ' ἢ τὰ τοιαῦτα τίθει-
 μα· καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἐ-
 παραπτόμην πῶς αὐτὰ, νῦν
 δὲ, πρὸ τῶν ἔθους, οὐδέ τι πα-
 ρέλογον ὄραρον μοι δοκῶ, καὶ
 νῦν μάλα, ἐξ οὗ μοι τὸν δα-
 κτύλιον ὁ Ἀραβὶς ἔδωκε, σι-
 αίρως τῶν ἐν τῶν σαρῶν πε-
 ποιμηθῶν, καὶ τὴν ἐφοδὴν
 ἐδίδαξε τὴν πολυάνυμον,
 ἐπεὶς εἰ μὴ ἡμῶν ἀπισίσεις,
 ὃ Τυχιάδην, καὶ πῶς ἄρ' ἐγὼ
 ἐγὼ, ἀπισίσαμι Εὐκράτην ὡς
 Δείνων, σοφῶν ἀνδρῶν μά-
 λιστα, ἢ ἰλασθείως τὰ δοκῶν-
 τὰ οἱ λέγουσι, οἴκοι, παρ' αὐ-
 τῶν, μὲν ἐξουσίας; τὸ γὰρ πε-
 ρί

inquam ego, talia te Ion cer-
 nere. cui ipsæ etiam appa-
 rent ideae, quas vestire fa-
 milia parens ostendit Pla-
 to: rem videlicet spectatū
 tenuem, atque euanidam,
 quantum ad nos homines lu-
 sciosos. Itane solus Ion, in-
 quit Eucrates, istiusmodi
 vidit, ac non alij etiam mul-
 ti inciderunt in demones,
 alij noctu, alij etiam inter-
 diu? Ego profecto non se-
 mel, sed millies iam talia
 conspexi: ac primum qui-
 dem turbabar ad ea: iam
 verò ob consuetudinem nis-
 hil nouum aut prodigiosum
 mihi videre videor, maxi-
 meque nunc, ex quo annu-
 lum mihi Arabs dedit ex
 ferro de cruce quapiam
 sumpto factum carmenis
 docuit nominibus multis
 plenum: nisi forè ne mi-
 hi quidem fidem sis habi-
 turus, Tychiade. At quæ
 fieri possit, inquam, ut Eum-
 crati non credam, Dino-
 cris filio, viro in primis sapienti, ac liberè, quæ sibi videntur,
 domi in priuato suo cum auctoritate narranti. Illud ergo de
 statua,

εἰ τοῦ ἀνδριάντου, ἢ δ' ὅς ὁ
 Εὐκράτης, ἅπανσι τοῖς ἐπι-
 τῆς οἰκίας, ὅσων υἱοῦν φαι-
 νόμορον καὶ πασι καὶ να-
 νίας καὶ ἔρσοι· τὸ οὐ παρ'
 ἐμὸ μόνον ἀκούσας ἀρ, ἀλλὰ
 καὶ παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀ-
 πωντων, ποῖοι, ἢ δ' ἔγῳ, ἀν-
 δριάντου, ἐξ ἑώρακας, ἔφη,
 εἰσὶν ἐν τῇ ἀσπῆ ἑσκότα,
 ποικιλοῦ ἀνδριάντα, Δη-
 μυτείου ἔργον τοῦ ἀνθρωπο-
 ποιού, μόνον τὸν Διονόοντα,
 ἢ δ' ἔγῳ, φῆς, τὸν ἑπιεικῶν.
 φότα ἡσπῆ τὸ χεῖμα τῆς ἀφί-
 σιως, ἀπὸ τριμυθίου ἀς πλὴν
 Διονόορον, ἡρέμα δὲ ἀλάσων-
 τα ἢ ἑτέρω, ἰοιότα ξωανα-
 σηλομύθω μὲν τῆς βοῆς,
 ἐπιεικῶν, ἢ δ' ὅς, ἐπὶ τῶν
 Μύρωνου ἔργων ἐν καὶ τοῦ-
 τό ὅτι, ὁ Διονόου, ὁμνί-
 ρας ἔδδ τὸν παρ' αὐτόν φημι,
 τὸν δεξιόθεν πλὴν ἑώρα-
 κῆν τῆ ταυία ἢ ἑαλόρ, Πολυ-
 κλείου ἢ τὸ ἔργον. ἀλλὰ
 τὸς μὲν ἐπὶ τὰ δεξιά εἰσὶν
 τῶν ἀφῶν, ἐν αἷς τῇ τὰ Κεῖρις

statua, inquit Eucrates, quæ
 omnibus qui in domo sunt,
 singulis noctibus apparet
 tum pueris, tum adolescen-
 tibus, tum senibus, hoc, in-
 quam, non à me duntaxat
 audieris, verumetiam à no-
 stris omnibus. De qua statua,
 inquam ego? Non vis
 disti (inquit) quum ingre-
 dereris, statuam quandam
 in atrio collocatam, sanè
 quàm pulchram, opus De-
 metrii, qui statuas huma-
 na specie fingere confusa-
 uit? Nòme illam dicis, in-
 quam, quæ discum iacit,
 quæ inclinata est ad emis-
 sari gestum, reflexa in eam
 quæ discum fert, altero pes
 de modicè inflexo, quæ se
 erectura videtur unà cum
 iactu? Non, inquit: nam
 unum est ex Myronis ope-
 ribus ille disci iactator quem
 dicis. Sed nec eam quæ est
 ei proxima: eam loquor, cui
 tenijs caput vinctum est,
 formosam illam: nam id
 Polycelei opus est. verùm eas quæ à dextra sunt egredi-
 entibus, omitte, inter quas tyrannicide illi stant, Critiæ
 Nesiotæ

τῷ Νησιώτου πλάσματα ἐς
 σηκρ, οἱ τυραννοτόνοι. οὐ
 δὲ, εἰ τινα παρὰ τὸ ὕδωρ
 τὸ ἐπιπέριον ἔδωκε πηγά-
 σορα. φασαυτῖαν, ἡμυρ-
 νορ πῶ ἀαβολῶ, λῦμω
 μύρον τῷ πάγων. τὰς τρι-
 γας ἐνίας, ἐπίσημορ τὰς
 φλίδας, ἀδοσανθράπα ὅς
 μοιορ; ἐκάνον δίω, Πέλι-
 χ. ὁ Κοειθι. σπατη-
 γως ἐν Δοκῆ. ἢ Δι' ἡ δ'
 ἐγὼ, ἔδωκε τινα ἐπι τὰ δι-
 ξιδ τῷ Κρόου, τανίας, καὶ ε-
 φάνος ξηροῦς ἔχοντα, λι-
 χρωσασφύρον πιτάλοισ τὸ εἴ-
 θ. ἐγὼ δὲ, ὁ Εὐκράτης ἐφθ,
 ἐκάννα ἔχρωσασα, ὁπότε μ' ἰά-
 σατο δὲ τρίτης, ἐπὶ τῷ ἡ-
 σιαῖος ἀρπύμηνωρ. λῦ ἢ
 καὶ ἰατρός, λῦ δ' ἐγὼ, ὁ βέλ-
 τισ. οὐτ. Πέλιχ. ἐσι-
 καὶ μὴ σιόπτι, ἢ δ' ὅς ὁ Εὐ-
 κράτης, ἢ σὲ ἐν ἀσ μακρὰν
 μέτησιρ ὁ ἀνὴρ. οἶδα ἐγὼ,
 ὅσον δλιώται οὐτ. ὁ ἴπο
 σὲ γιλόμω. ἀνθρίας, ἢ ε-
 νομίσας τοῦ αὐτοῦ ἐν, καὶ
 ἐπιπέπερ ἡπιάνος, οἷς ἀρ
 ἐθιλοι, εἰ γε καὶ ἀρπύμηνωρ
 δλωατὸρ αὐτῶ, ἴλιω, λῦ δ' ἐγὼ ἔσω ὁ ἀνθρίας, καὶ ἡπι.

Nesiote plasmata. tu verò
 an non ad aquam illam quæ
 influit, quamquam vidisti
 ventre prominulo, caluam,
 femnudatam, vulsis quis
 busdam barbæ pilis, insignis
 bus penis vero homini se-
 millimam? Pelichus dux
 Corinthius esse videtur. Per
 Iouem, inquam, vidi quan-
 dam à dextra Saturni, quæ
 tæmias coronasque aridas
 habebat, pectoreque folia
 quadam inaurata. Ego, in-
 quit Eucrates, ea inaurati
 ui, quum me sanasset tri-
 duo, febre pereuntem.
 Eratne igitur etiam me-
 dicus, inquam ego, opti-
 mus iste Pelichus? Est. ne-
 que ride, inquit Eucrates,
 aliqui homo te haud mul-
 tò post inuadet. Noui ego
 certè quantum valeat hæc
 quam turides statua. An nò
 eiusdem putas esse immis-
 tere febres in quos volue-
 rit, quandoquidem potis est
 eijcere? Propitia, inquã, pla-
 cataq; sit hæc statua mihi,
 ὅτως

ἕτος ἀνδρῶν ὄρν. τι δ' ἔν
 κῆ ἀποποιουῶτα ὄραται αὐ-
 τὸν ἀπαντῶν οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ
 ἰπεδάρταχισα, ἔφη, νύξ γέ-
 νηται, οἱ δὲ καταβῆς ἀπὸ τῆς
 βῆστος, ἰφ' ἢ ἔσηκ, πείρα
 σιρ' ἐν λυβλάφ πλὴ οἰκίας, κῆ
 πολυτῆς ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ,
 ἐντοτε κῆ ὄδουρι, κῆ ἐν ἔ-
 σιρ' ὄρν τινα ἠδίκησεν ἐπαρ-
 πιδου γῆρ κῆ μόνου. ὁ δὲ πα-
 εῖρηχτου, μηδὲρ ἰνοκῆ-
 σος τοὺς ἰδόντας. κῆ μὲν
 κῆ λούεται τὰ ποταῖα, κῆ
 παῖσα δι ὄνις νυκτός, ὅσα
 ἀπούειν τοῦ ὄδουρι φεφῆν
 τῷ. ὄρα βίωω, λῶ δ' ἐγὼ,
 μὴ οὐχὶ Πέλιχῷ, ὁ ἀνδρῶν,
 ἀπὸ τὰ Τάλως ὁ Κρής, ὁ τῆ Μί-
 νως ἦ. κῆ γῆρ ἐκῆν ὄρα δ-
 κῆς τις λῶ, ἡ Κρήτης πείρο-
 λος. ἂ δὲ μὴ χαλκῷ, ὃ Εὐνρε-
 τῆς, ἀπὸ ξύλου ἐπιποιήτο, ὃ-
 δῆρ αὐτὸν ἐκόνουρ ὄρ Διμη-
 τῆς ἔργου ἐν, ἀπὸ τ' Δω-
 δάκω τεχνημάτων. ὄραπ-
 τῶν γῆρ, ὡς φῆς, ἀπὸ ἡ βῆ-
 σιως ἢ ὄδου ὄρα, ἔφη, ὃ Τυ-
 χιάδῃ, μὴ βι μεταμηνύσῃ τῷ
 σκάμ.

tiam ista fugit.

qua tantum valeat. Quid,
 nam ergo aliud facientem
 eam viderunt omnes qui in
 domo sunt? Quum pri-
 mum nox est, inquit, hae
 è base descendens in qua ste-
 terat, in orbem totam do-
 mum circumit: & omnes
 occurrunt ei interdum ea-
 tiam caneni: nec quis-
 quam est quem unquam
 laeserit. diuertere enim tan-
 tum oportet. Illa verò præ-
 terit nihil inueniens in-
 stans, quin & lauat sape,
 & tota nocte ludit, ut ex
 ipso aquæ strepitu licet aus-
 dire. Vide ergo, inquam ego,
 ne fortè non Pelichus hae
 statua sit, sed Talus pon-
 tius Creiensis, qui apud Mia-
 noem fuisse dicitur. nam
 & ille æreus quidam Cre-
 tæ custos erat quòd si non
 ex ære, sed ex ligno fa-
 cta esset, nihil eam probi-
 beret quin non opus Deme-
 trij, sed vna potius ex Dem-
 dali machinis esse videatur.
 è base namque, ut ais, e-
 scens,

θλυσ ἢ τῆς νυκτὸς πειρία
 ἢ γὰρ κληρὸν πλὴν ἀνάλω, ἀθλι-
 ῖ ἐκλήθη ὁ Δωδάκην, ὡς-
 περ ἐς Λαβύρινθον ἱμπερῶν,
 ἀλλή δὲ κατελήφθη, ἔχωρ τὰ
 φάσια, γυρομένης τῆς ἡμέ-
 ρας· καὶ τότε μὲν πολλὰς
 οὐκ ὀλίγας ἔλαβεν ἀλούς,
 οὐ πολλὰ δὲ ἐπιβίους χρο-
 νον, κακὸς κακὸς ἀπίθα-
 νε, μαστιγούμην, ὡς ἔλε-
 γε, κατὰ πλὴν νύκτα ἰα-
 στω, ὡς καὶ μάλα παρ' ἐς
 πλὴν ἱπποσαρ φαίνεσθαι αὐ-
 τῆ ἐπὶ τοῦ σώματος. πῆς
 ταῦτα, ὦ Τυχιάδι, καὶ
 τὸν Περίχον οὐκ ἔτε, καὶ μὲν
 ὡσπερ τὸν Μίνα ἠλικιό-
 πτω, παραποιῶν ἡδὴ δό-
 κει, ἀπ' ὧ, ὦ Εὐκράτη, λῶ
 δ' ἰγὼ, ἔς' ἂν ὁ χαλκὸς
 μὲν χαλκὸς, τὸ δὲ ἔργον Δυ-
 μῆτρι, ὁ Αλωπεκεῖος ἄρ-
 γασμῶν, ὁ θεοποιός τις,
 ἀπ' ἀνθρωποποιὸς ἄν, οὐ πο-
 τε φοβίσσομαι τὸν ἀνδριάντα
 Πηλίου, ὃν ἐδ' ἴδωτα πάνυ ἐ-
 διδίαι, ἀπελοιῶτα μοι. ἐπὶ
 τῆς Αντίγον, ὁ ἰατρὸς ἄ-
 πικαμοί, ὦ Εὐκράτη, ἱπε-
 ποκράτης ὅτι χαλκὸς, ὅσον

ta nocte artium obambu-
 labat in orbem miser, ea-
 xire non valens, tanquam
 in Labyrinthum incidisset
 quoad orta die iam depre-
 hensus est ea tenens que
 furto abstulerat: ac tum qui
 dem comprehensus, pla-
 gas non paucas recepit, nec
 temporis multum superstes
 malus malè periit, vapu-
 lans, ut dicebat, singulis
 noctibus: adeò ut vebices po-
 stridie apparerent in cors-
 pore. Inunc, et post ista quo-
 que Tychiades Pelichum tri-
 de, ac me tanquam coeta-
 neum Minoi iam delirare
 puta. At, ὦ, Eucrates, in-
 quam ego, quamdiu es erit
 as, operisq; plasles Deme-
 trius Alopeceus fuerit, qui
 non deos, sed homines fin-
 gere consuevit, Pelichi
 nunquam statuam verebor:
 quippe qui nec ipsum etiam
 viuentem, si mihi minaretur,
 admodum timissem. Ad hæc
 medicus Antigonus: Et mi-
 hi, ὦ Eucrates, inquit, Hip-
 pocr. æreus est magnitudine
 ferme

πυγυῶν ὁ μὲν γὰρ ὁ δὲ μὲν
 νορ ἐπαδῶν ἢ θεοῖς ἀφ-
 ὅθεν ὡς ἴσασιν τῶν οἰκίαν ὄλλω
 ἐν λυκῶν, ψοφῶν, καὶ τὰς πύ-
 ξιδας ἀνατρέπων, καὶ τὰ φάρ-
 μακα συγγέων, καὶ τῶν θύ-
 ρων περιτρέπων καὶ μάστιγι
 παδῶν τῶν θυοῖαν ἰσχυρῶν.
 μεθὰ δὲ κατὰ τὸ ἐπὶ ἕκασ-
 τῶν αὐτῶν θύομεν. ἀξιοῖ δὲ τῶν
 δ' ἰγὼ, καὶ ἰπποκράτους ἡδύ-
 ὀϊατος θύομεν αὐτῶν, καὶ ἄ-
 γαυαυτῶν, ἢ μὴ κατὰ λα-
 ρὸν ἀφ' ἑρῶν τελέων ἰστια-
 θῆ ὅθεν ἀγαυῶν, ἢ τις ἐνα-
 γίσταται αὐτῶν; ἢ μελέων
 ἐπιστάσαν, ἢ ἐφανώσαν
 τῶν λαφῶν; ἄνοι τοί-
 νω, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τὸ το-
 μὲν καὶ ἐπὶ μαρτύρων, ὁ πῶ-
 ἰτῶν ὡς τε ἔιδον. ἐτύχχαν
 μὲν ἀμφὶ πρυγῶν τὸν τὸ ἔτος ὅθεν
 ἰγὼ δ' ἀμφὶ τὸν ἀργὸν μισ-
 σης ἢ ἡμέρας, πρυγῶντας ἀ-
 φῆς τὸς ἐργάτας, κατ' ἑμαυτῶν
 αἰ τῶν ὄλλω ἀπῆεν, μετα-
 ξὺν φροντισῶντι, καὶ ἀνασκο-
 πῶμεν. ἔπειτα δ' ἐν τῷ σαυ-
 ρεφῆ τῶν, τὸ μὲν πρῶτον ὕλα-
 γαν. At postquam in salium perueni, canum primò latra-

fermè cubitali : qui tunc
 duntaxat quum lucerna ex-
 tineta sit, totam in orbem
 domum ambit, perstrepens,
 ac pyxides eueriens, phar-
 macaque commiscens, at-
 que ostia circumuertens:
 maximèque siquando sa-
 crificia prætermititum, qui-
 bus in singulos annos ei
 sacrificamus. Postulat er-
 go, inquam ego, etiam
 Hippocrates medicus iam
 ut sibi sacrificetur : indis-
 gnaturque nisi in tempore
 iustorum sacrificiorum e-
 pulis accipiat : quem mi-
 mirum decebat boni con-
 sulere si quis ei libauerit,
 aut mulsim insperferit,
 aut caput coronauerit! Au-
 di ergo, inquit Eucrates,
 istud certè etiam testi-
 bus probauero, quod ante
 annos quinque vidi. Erat
 fermè vindemiæ tempus. E-
 go verò in agrum circa me-
 ridiem vindemiatum dimis-
 sis operarijs, in syluam so-

Ζηδὲ ἐζήτει τὸ λιωῶν. ἡ ἀγῶ
 εἰκαστον Μνάσωνα τὸ ἦν, ὡς
 ὡν ἀόθαι, πάλαι καὶ λιωῶ-
 νητῆρ, αἰς τὸ δάσιον μετὰ τῶν
 ἡλικιωτῶν παρὰ δούρα, τὸ δὲ
 ἔκ ἄλλων ὕτων. ἀπὸ μὲν ὀλί-
 γου σασιῦ τινος γνομῆς,
 καὶ βοῆς, οἷον ἐκ βροντῆς, γυ-
 ναικα ὄρω πρὸ σιῦσαι, φοβι-
 ρὰν, ἡμισυ δὲ αἰῶν σχεδὸν τὸ
 ὄψθ, ἔχει δὲ καὶ δάδα ἰρ τῆ
 αἰσιρῶ, ἢ ξίφθ ἰρ τῆ δεξιῶ,
 ὄσον ἀνοσάπηχον. καὶ τὰ μὲν
 εἰνρθην ὀφίοντις λιῶ, τὰ δὲ
 ἄνω γογγύοντι ἐμφερῆς, τὸ
 Πλήμμα φημι, καὶ τὸ φεικῶδὸν
 τῆς πρὸ ὄψθως. καὶ ἀντὶ τῆς
 λιόμης, τὸς δράκοντας βοσεν-
 χηδὸν περιέκαστο, ἀλκυμῆς
 περὶ τὸν ἀσχηῶνα, καὶ ἐπὶ τῶν
 ὄμων ἑνὶς ἰσπεραμῆς, ὁ-
 ρᾶτε, ἔφη, ὅπως ἐφειξα,
 φίλοι, μεταξὺ διηγήσθθ
 καὶ ἄμα λήγων, ἰδεῖν ἔνθ
 ὁ Εὐράτης τὰς ἐπὶ τοῦ πᾶ-
 ρθθ τήρας, πᾶσι δὲ ὀρθὰς
 ἐπὶ τῶ φοβῆ. οἱ μὲν δὲ ἀμφὶ
 τὸν Ἴωνα, καὶ τὸν Δανόμαχον
 καὶ τὸν Κλειόδημον, λιχηνότω
 ἀτρῆς,

tu. Ion ergo ac Dinomachus & Cleodemus vehemen-

tus insonuit. Ego verò
 Mnasona filium meum cum
 aequalibus venientem, lu-
 dere venariis (quemadmo-
 dum solebat) conijciebam.
 At res haudquaquam sic
 se habebat: verum paulò
 post factò terramotu, so-
 noq; velut è tonitru, mu-
 lierem aduementem video
 terribilem, proceritate fer-
 mē semistadiali. Habebat
 autem in sinistra facem, in
 dextera verò gladium vi-
 gini circiter cubitorum.
 Et infernè quidem pedi-
 bus erat serpentinis, super-
 nè verò Gorgonem refe-
 rens, vultu videlicet, ac-
 que aspectus horrore: pro-
 coma quidem draconibus
 tanquam caesarie circum-
 cineta, alijs collum ample-
 ctentibus, alijs etiam per hu-
 meros sparsis. Videte, in-
 quit, amici, quo pacto etiam
 inter narrandum exhorru-
 i & simul hæc dicens Eucra-
 tes, ostendit omnibus bra-
 chij sui setas erectas me-

ἄγχι, πρὸ σάχρον αὐτῶ γέρον-
 τῶν ἀμφῶν, ἐκπόμῃσι τ' ῥίνος,
 ἱρίμα πρὸ σκυῶν τῶν ἄνω ἀ-
 τίθανον Κολοσσόν, ἡμισπ-
 ῆλιασαν γυναικα, Γηγάσιόν τι
 μορμολύκειον. ἐγὼ δ' ἐν νόον
 μεταξὺ, οἷοι ὄντων αὐτοί, νέοις
 τ' ὀμιλῶσι ἐπὶ θεῶν, καὶ παρ
 πομπῶν θαυμάζοντα, μόνη
 σὴ πολιτῶν, καὶ ὅσων ὄντων ὄν-
 φέρουσι τῶν βρεφῶν τὰ δ'
 ἄλλα καὶ αὐτῶν ἐκείνων ὄντων
 χαριώτεροι πρὸς τὸ ψεύδος.
 ἐγὼ δὲ Δινόμαχ' ἔπι μοι,
 ἔφες, ὦ Εὐκράτη, οἱ κούσῳ
 δὲ τῆς θεῆς πυλῆκοι τὸ μέγ-
 θ' ἦσαν; ἐλπίσαντων, ἡδ'
 ὄς, ὑψηλότεροι τῶν Ἰνδι-
 κῶν, καὶ μέλανον καὶ αὐτῶν,
 καὶ λάσοι, σινναρῶ καὶ αὐ-
 χμῶσιν τῆ τάχην. ἐγὼ μὲν
 ἔνιδῶν ἔσιρ, ἀνασπῆσας ἄ-
 μα τῶν σφραγίδα, λῦ μοι
 ὁ Ἀραβ' ἔδωκεν, εἰς τὸ ἔσω
 τοῦ λακτύου. ἢ Εὐκράτη δὲ,
 πατάξασα ὅσων φανούτων
 ποδὶ τοῦ λακτύου, ἐποίησε
 χάσμα παμμέγεθον, ἐπι-
 partm, quod Arabs mihi dederat, sigillo. Hecate ergo
 percusso draconicis illis pedibus solo, hiatus effecit ma-
 ximum, & qui immani magnitudine penitus aqua-

ter inhiantes auscultabant
 eum. viri senes, tanquam
 naribus treherentur, ado-
 rantes apud sese tam incre-
 dibilem Colossum, mulie-
 rem semistadialem. Gigan-
 tecum quoddam Mormorye-
 cium. Ego verò confide-
 rabam interim cuiusmodi
 erant hi qui cum iuveni-
 bus sapientia nomine ver-
 sentur, vulgoq; in admi-
 ratione habeantur: quum
 sola nimirum canitie bar-
 baq; ab ipsis differant in-
 fantibus, ceterum etiam
 illis ipsis facilis ducti-
 les ad credenda menda-
 cia. Dmoma. hus ergo, die
 mihi, inquit, Eucrates, il-
 licanes dea, quanta ma-
 gnitudine erant? Elephan-
 tis, inquit ille, proceriores
 Indici; nigri & ipsi, hisus-
 itq; sordido squalidoq;
 villo. Ego igitur quum vi-
 derem, restiti, inuerso pro-
 timus in interiorem digiti

κορυφῆς τῆς Τάρταρον τὸ κίχθος,
 ἔτα ὄχθητο μετ' ὀλίγον ἀπο-
 μνήης τὸ αὐτὸ ἐξὼ δ' ἑσθλῆς
 σὸς ἐπέκυφα λαβὼν ὄψιν
 ὄψιν τιδὸς, πλεῖστον περὶ κού-
 τῆς, ἄς μὴ σκοδρινιάσας
 ἐμῆσοι μι ἐπιλεφαλλῶ, ἔτα
 ἔωρον τὰ ἐν Ἄδης ἅπαντα
 τὸν Πυριφλεγέθοντα, πλὴν
 ἰκνύω, τὸν Κεραβερον, τὸς
 νεκρὸς, ἄς γινώσκων ἐνίους
 αὐτῶν, ἄς γὰρ πατέρα ἔδωκεν ἄ-
 κειδῶς, αὐτὰ ἐκείνα ἔτι ἀμπε-
 χόμενον, ἐν οἷς αὐτὸν καταθέ-
 ψαμεν. τί δ' ἐπραΐον, ὁ ἰωρ ἔ-
 φη, ὦ Εὐκράτης, ἀψυχῆς τί
 ἄπο, ἢ δ' ὅς ἢ καταφύλα καὶ
 φρένας, μετὰ τῶν φίλων καὶ
 συγγενῶν ἀσπρίδουσι ἐπὶ τῷ
 ἀσφοδέλῳ κατακείμενοί, ἀν-
 τιλήγετοσσαν ἔν τε, ἢ δ'
 ὅς ὁ ἰωρ, οἱ ἄμφι τὸν Εὐπί-
 κορον τῶ ἱερῷ Πλάτωνι,
 καὶ τῶ περὶ τῶν ψυχῶν λό-
 γῳ. σὺ δ' μὴ καὶ τὸν Σω-
 κράτην αὐτὸν, καὶ τὸν Πλάτωνος
 να ἔδωκεν ἐν οἷς νεκροῖς, ἄς
 κράτην ἔγνω, ἢ δ' ὅς, ἐδ'
 τὸτον σαφῶς, ἀλλὰ ἐκείνων,
 ἴψον Πλατόνην καὶ Σωκράτην
 ἴψον Πλατόνην καὶ Σωκράτην

ret Tartarum, deinde pau-
 lō post abiit in eum desi-
 liens. Ego verò presente a-
 nimo porrecta ceruice in-
 clinatus, inspexi apprehen-
 sa arbore quapiam quæ vi-
 cina stabat, ne obortis mi-
 hi tenebris ac vertigine,
 in caput præceps incide-
 rem: deinde conspexi ea
 quæ in inferno sunt omnia,
 Pyriphlegethontem lacum,
 Cerberum, manes: addeo ut
 quosdam etiam eorum ag-
 noscerem. Patrem ergo
 meum manifestè cernebam
 adhuc his ipsis amicum
 quibus eum sepeliuimus.
 Quid agebam (inquit Ion)
 ὦ Eucrates animæ? Quid
 aliud, inquit ille, quam
 per tribus familiisque cum
 amicis cognatisque versan-
 tur, in Asphodelo colla-
 ti? Contradicant ergo e-
 tiam nunc (inquit Ion) E-
 picurei sacro Platoni, e-
 iusque de anima rationibus.
 At tu nonne Socratem etiam
 ἴψον Πλατόνην καὶ Σωκράτην

ὅτι φαλακρὸς καὶ περὶ αὐτὸν
 ἴω. Πλάτωνα δὲ ἐκινώσασα·
 καὶ γὰρ, οἶμαι, πρὸς φίλους ἀν-
 θρωπὸν τάλυθῆ λίγαρ. ἅμα γὰρ
 ἔγωγε ἅπαντα ἀπειθῶς ἐώρα-
 κα, καὶ τὸ χάσμα συνέμυ, καὶ
 τινὸν τ' οἰκετῶν ἀναζητῶντίς
 με, καὶ Πυρρῆας οὐτ' ἐν
 αὐτοῖς, ἐπέσθασα, οὐπω τὸ
 κρομμυκότη τῷ χάσματι
 τ'. ἐπὶ Πυρρῆας, εἰ ἀληθῆ
 λέγω. ἢ Δι', ἔφη ὁ Πυρρῆας,
 καὶ ἡλακῆς δὲ ἤκουσα ἴσθαι τῷ
 χάσματι, καὶ πῦρ τι ἀπολάμ-
 περ ἄρα τ' ἀφ' ὧν μοι ἰδούει.
 ἡ γὰρ ἐγγέλασα, ἐπιμνήσαν-
 τ' ἢ μάρτυρ' ἢ πῶν ἡλα-
 κῆν καὶ τὸ πῦρ. ὁ Κλεόδῆμος ἢ
 εἰ ἡλιανὰ, ἔπειρα, ἐδὲ ἀποῖς ἀδ-
 ρατα ταῦτα εἶδον ἐπὶ καὶ αὐ-
 τὸς οὐ πρὸς πομποῦ νοσήσας,
 τοιῶν δὲ τι ἐθρασυάμην. ἐπι-
 σκόπα δὲ με, καὶ ἐβράβων
 Ἀντίγον' οὐτ'. ἰδόμεν
 μὲν ἴω ἡμέρα, ὁ δὲ πυρρῆας,
 οἷ' ἡλιανῶν σφοδρότε-
 ρ'. ἅπαντων δὲ με ἀπλη-
 πόντων ἐπ' ἐρημίας, ἐπιπυ-
 σάμφοι τὰς θύρας, ἔξω πρὸς
 μῦνον.

ieci, quoniam caluus ac
 ventricosus erat. Plato-
 nem venò non cognoui:
 nam apud amicos nimi-
 rum vera fateri oportet.
 Simul ergo atque ego om-
 nia conspexi, & hiatus coe-
 git, & ex famulis meis qui-
 dam quærentes me, atque
 in his Pyrrhias hic, super-
 uenere hiatu nondum ple-
 nè obducto. dic Pyrrhia,
 an non vera narro? Per
 Iouem (inquit Pyrrhias)
 & latratum audiui per hia-
 tum: & ignis quidem à fa-
 ce mihi suffulgere videba-
 tur. Tum risi ego profe-
 ctò, teste latratum ignemq̃
 in cumulum addente. Tum
 Cleodemus: Haudquaquam
 noua ista, inquit, neque
 alijs inuisa vidisti. Nam
 & ipse haud ita pridem
 quum ægrotarem, tale quid-
 dam conspexi. Prospicie-
 bat mihi curabatq̃e Anti-
 gonus hic, ac septima dies
 erat, febrisq̃ ὁ qualis? in-
 cendio certè vehementior.

Omnes ergo me relinquentes solum, clausis foris ma-
 nebant

ἄνθρωπος ἔτα ἴδ' ἐκείνας, ὃ
 Ἀντιγονε, ἢ πως διωυθάλω
 ἢ ὑπνοσ τρίποδι. τότε ἔρπυ.
 Ἐπιτά μοι νανίας ἐρυγοσ
 ρότι, πάζκαδ Θ, λουδὸρ ἰμά-
 τιον πριβέλημυ Θ. ἔτα ἄσ
 νασήσας, ἄγα διὰ τιν Θ χά-
 σματ Θ ἰσ ἴ Αδλω, ὡσ αὐτί-
 κα ἐγνέσασ Τάνταλον ἰδῶρ
 ἢ Τίτυον, καὶ Σίσυφον, καὶ τὰ
 μὲν ἄλλα τὶ ἄρ ὑμῖν λήσοιμι,
 ἐπὶ δὲ κατὰ τὸ Δικασθεορ ἰ-
 γνήσιον (παρὼ δὲ ἢ ὁ Αἰακ-
 κὸσ καὶ ὁ Χάρων, ἢ ἃ Μοῖ-
 ραι καὶ ἃ Βεννύον) ὁ μὲν τις,
 ὡσπερ βασιτεὺσ ὁ Πλούτων
 μοι δονῆ καθῆσο, ἐπιτελομι-
 σ Θ τῶν τεθυξομῆσ τὰ
 ἔνόματα, ὡσ ἴδω ἡμεῖροσ
 τῆσ ξωῆσ σωθεαυσ ἔσ. ὁ δὲ
 νανιον Θ ἰμι φέρωρ, παρῆ-
 σεσν αὐτῷ, ὃ ἢ Πλούτων ἴσα.
 νάκλῃσ τότε, καὶ πῆσ ἴ ἄγασ-
 γόβλα με, ἔπω σπληρωτά,
 φησι, τὸ νῆμα αὐτῷ, ὡσ ἀπί-
 το. σὺ δὲ διὰ ἴ χαλκία Διμύ-
 λον ἄγε, ἄνερ ἢ τὸν ἄτρακτορ
 ἴδω βιοί. καὶ γὰρ ἄσ μὲν Θ ἄ-
 νασραμῶν, αὐτὸσ μὲν ἴδω
 ergo. Tu verò fabrum Demylum adhuc: iam siquidem
 ultra colum vivit. Tum ego latus recurrens, ipse quidem
 iam

necani: sic enim iusserat,
 Antigone, si quo pacto pos-
 sem obdormiscere. Tunc ia-
 gitur assitit mihi iuuenis
 quidam vigilanti, pulcher
 admodum, veste circuma-
 mictus candida. Ac me
 quum excitasset, per hiatus
 quendam ducit ad inferos,
 sicuti illicò cognoui, Tan-
 talum quum viderem ac
 Tityum Sisyphumq. At eas
 teravobis quid commemo-
 rem? Postquam verò ad tri-
 bunal perveni (aderat au-
 tem Θ Acacus, Θ Cha-
 ron, Parcaq. atque Erin-
 nyes) quidam velut rex (Plu-
 to cerè mihi videbatur) as-
 sedit singulorum nomina
 pecensens, qui morituri
 erant, quos diem iam vite
 prescriptum preterisse con-
 tingerat. Iuuenis ergo me
 adducens illi exhibuit. At
 Pluto tunc incanduit, Θ
 ad eum qui me ducebat:
 Nondum illi completum
 est stantem, inquit. abeat
 iam

θανάτω, ἔφη, τότῳ; ἐπιβα-
 νὰν αὐτοῖν τὴν χεῖρα, ὡς
 ἀληθῆ, ὃ Τυχιάδης, πῶς δὲ
 ἔρω. τὴν μακαρίτην μου γυ-
 νῆκα τὴν τότῳ μητέρα,
 πάντων ἰσασιν, ὅπως ἤγας
 πησαῖ ἀδελφῶσα ἧ οἷς περὶ αὐ-
 τῶν ἔπραξα, ὃ ἴσασιν μόνον,
 ἀπ' ἐπεί καὶ ἀπέθανε, τὸν τε
 κίονον ἅπαντα συγκατα-
 κεύσας, καὶ τὴν ἰσθῆτα ἢ ἴσασιν
 ἔλαρσεν ἐκ δόμῃ δὲ μετὰ τὴν
 Τηλοντῶν ἡμέραν, ἐγὼ δὲ ἐνταύ-
 θα ἐπὶ τῆς κλίτης, ὡς περὶ νῦν, ἐ-
 κέμην παραμυθίζων τὸ γυ-
 νῆκα. Ἄνεξι γυνωσικῶν γὰρ τὸ
 περὶ ψυχῆς τῶν Πλάτωνος βί-
 βλιον ἐφ' ἡσυχίας ἐπεσέρ-
 χεται δὲ μεταξὺ ἡ Δημιανῆτι
 αὐτῆ ἐκέρη, καὶ λαβίς τῶν
 πηλοῖον, ὡς περὶ νῦν Εὐκρά-
 τίδης ἕτοιμοι, δάξας τὸν νεῖμα
 πτερον τῶν ἡέων, ὃ δὲ αὐτίκα
 ἔφραξε δάλα πωδλικῶς, καὶ
 πάλαι ἡδὴ ὠχρὸς ἔω πῶς τὴν
 ἀιηγίσιον. ἐγὼ δὲ, ἡδ' ὅς ὃ
 Εὐκράτης, ὡς ἔδωκ, πει-
 πα-

contingat, inquit, simulque
 manum eis iniecit, ut apud
 te Tychiades vera narra-
 bo. Felicis memorie vxo-
 rem meam horum matrem
 nouerunt omnes quo pa-
 cto dilexerim. Nam deela-
 rari his rebus quas in eam
 feci, non modò dum vi-
 ueret, verùm etiam post-
 quam vita functa est, quip-
 pe qui mundum eius vniuer-
 sum, vestemque qua dum via-
 ueret oblectabatur, in vo-
 gum illius iniecerim. Se-
 prima verò post mortem
 die, ego quidem hinc in eun-
 dem lectum incumbebam.
 quemadmodum nunc, lua-
 ctum eum mihi commitia-
 gans, quem de illa conce-
 peram. Legebam enim ta-
 citus Platonis illum de a-
 nima libellum. Ingredi-
 tur interim Demanete ea
 ipsa, atque adsidet iuxta,
 quemadmodum nunc Eu-
 cratides hic, minorem de-
 signans filium. Hic verò

illico tremuit admodum pueriliter, ac dudum ad nar-
 rationem pallebat. Ego verò (inquit Eucrates) vi conspexi-
 ample.

ὁ λομύτης, ὁ σιμὸς ἀπὸ τῆς
 σάπης, οἶδα δὲ αἰδιμορῆν ἐν τῇ
 βολῇ, ἢ ἱερὸν ἱπονομαζόμενον,
 καὶ γὰρ ἡμεῖς εἰδόμεθα ὡς
 ἔπιπυον, τὸν ἱκανὸν ἕκαστον
 νομίσας, πῶς καὶ τίνα κατὰ
 τὴν ψυχοματῶν. ἱππομοῖα ἦν
 αὐτὸς ἕλιγον, ὁ βολῶν ἀνὴρ,
 ἔτα τεράσια διεξιόντας· καὶ
 τὸ τὸ λόγος, θινὸν ἀπὸ μηχανῆς
 ἱπποκρηθῆναι μοι τὸ τοῦ βόλου
 ἀπὸ τῆς τύχης. ὁ δὲ, ἰσάμενα
 θίξτε, ἵκνυσάντων αὐτῶν τῶ
 Κλειοδίου, πρῶτα μὲν περὶ τῆς
 νόσας ἤρατο, καὶ ὡς ἔαον ἠδὲ
 ἔχαρ ἠκροῦσα παρὰ τῷ Εὐκράτη
 τος, τί δὲ, ἔφη, πῶς ἀκίλως
 εὐλοσοφῆτε; μεταξὺ ἦν
 αἰσίων ἐπίκρυσα, καὶ μοι δο
 κῆτε ἄς καλὸν εὐλατῶσαι
 εἶναι πῶς τριβῶν. τί δὲ ἄλλο,
 εἶπε ὁ Εὐκράτης, ἢ τούτων
 τὸν ἀδελφάντινον πᾶσι,
 διάξας ἡμῖν, ἡγεῖσθαι δόκιμος
 νᾶς τινὰς εἶναι, καὶ φαντάσμα
 τα, καὶ νεκρῶν ψυχᾶς πει
 πολεῖν

matus ille, ab aspectu vena
 nerabilis. Nōsti illum do
 ctrinæ nomine celebrem,
 qui cognominatur sacer.
 Atque ego equidem ut eum
 conspexi, respiraui: hoc
 ipsum quod proverbio dia
 ci solet, aduenisse mihi ra
 tus, nempe securim quam
 piam aduersus mendacia.
 Occludet, inquam, eis ora
 vir sapiens, adeo monstr
 sa narranibus. atque prors
 sus, iuxta vulgatum illud
 adagium repente Deum im
 missum esse mihi hunc à
 fortuna putabam. Hic ve
 rò postquam adfedit, as
 surgente ei ac cedente Cleo
 demo, primùm de mor
 bo percontatus est, sequē
 audisse dicebat Eucratem
 iam se meliùs habere. At
 quidam, inquit, inter
 vos philosophamini? Nam
 interim dum ingrediebar,
 subauscultavi, ac mihi certè
 videmini in re quapiam pul
 ehra conuersari. Quid aliud, inquit Eucrates, quàm ut huic
 adamantino persuadeamus, me demonstrans, ut demonee
 credat aliquos esse, phantasmataque, ac mortuorum ani
 ma

ehra conuersari. Quid aliud, inquit Eucrates, quàm ut huic
 adamantino persuadeamus, me demonstrans, ut demonee
 credat aliquos esse, phantasmataque, ac mortuorum ani
 ma

ἄλλ' ἔμ' ἰπὲρ γῆς, καὶ φάινεται
 οἷς ἰδέσασιν, ἐν ᾧ μὲν ἔμ' ἦρ-
 θείασα, καὶ ἕκαστα ἕνασσα, ὡς
 θεοῖς τῶν Αἰγυπτίων. ὁ δὲ
 ἔρα, ἔφη, ὦ Εὐκράτες, μὴ ἴδω
 φησὶ Τυχιάδης, τὰς τ' βιαιῶς
 ἀφθανόντων μύνας ψυχὰς
 πεινοσῆν οἶον ἔτις ἀπὸ ξα-
 ῶ, ἢ ἀπιτμήνῃ πλὴν ἡσπαλιῶ,
 ἢ ἀνοσοποπίου, ἢ ἄλλῃ γέ τῃ
 τῶν ἰσίσθ' ἀπῆλθον ἐν τῷ
 βίον, τὰς δὲ τῶν ἡσπαλιῶν
 φασὶ ἀφθανόντων εἶναι. ἡ
 γὰρ τῆτο λίγῃ, ἢ παλιν ἀπὸς
 βλητὰ φάσαι. μά Δι, ἢ δὲ ὁ
 Δαυμάχ' ὅ, ἀλλ' οὐδὲ ὅπως
 εἶναι τὰ τοιαῦτα, οὐδὲ αὖτε
 εἶναι τὰ ὁρᾶσθαι οἴεται. πῶς λί-
 γας, ἢ δὲ ὁ Αἰγυπτί' ὅ, ἡ-
 μὴν ἀπιδᾶν ἀς ἐμὴ, οὐδὲν ἂν
 τίτων γίνεσθαι εὐκῆς, καὶ
 τῶντα, παλιν ὡς ἀπῆρ
 ὁρᾶντων, ἀπληρογνοῦσα, ἡ
 δὲ ἰγῶ, ἢ ἐμὴ, ἢ μὴ πῆσῶ,
 εἰδότε μὴδὲ ὁρᾶν μόν' ὅ τῶν
 ἄλλων, ἢ δὲ ἡσπαλιῶ, καὶ ἰπὲρ
 σπονδῶν ἀπὸς ἀπῆρ, ὡς πῆρ ἡ-
 μῆς. ἀλλὰ, ἢ δὲ ὁ, ἡμῶν πο-
 τῆ

mas super terram obambu-
 lare, & sese, quibus libit um
 fuerit, ostendere? Ego igi-
 tur erubui, vultumq; deies
 ci reuerius Arignotum.
 At ille: Vide (inquit) Eu-
 crates, num hoc dicat Ty-
 chiades, eorum tantum qui
 violentes interierint, ani-
 mas errare, veluti si quis suf-
 focatus, aut capite trunca-
 tus, cruciue suffixus fuerit,
 aut alio quopiam istius-
 modi modo è vita discesse-
 rit: eas verò quæ fatali mor-
 te naturaliq; discesserint,
 haudquaquam amplius ob-
 errare. Nam si hoc dicat,
 non vsque adeò absurda di-
 xerit. Per Iouem, inquit
 Dinomachus, ne esse quia
 dem istiusmodi, nec presen-
 tia cerni putat. Quid ais, in-
 quit Arignotus, in me toruè
 aspiciens, nihil horum tibi
 videtur fieri? præsertim
 quem omnes (vi ita dicam)
 videant? Ignosces, inquam
 ego, mihi, si non credo.

nam solus omnium non video quòd si vidissem, profectò &
 credidissem, quemadmodum & vos. Atqui, inquit ille,
 si quando

ἐς Κόρινθον ἔλθεις ἐπὶ ἔνθα
 ὄντην ἢ Εὐβατίδος οἰκίαν καὶ ἰ-
 σασθῆναι ἐν τῇ λαχθῆ παρὰ τὸ
 Κράνεον, παρελθὼν ἐς ταύ-
 τῶν, λέγει πρὸς τὸν θυρωρὸν
 Τίθιον ὡς ἰθιλοῖς ἰδῆναι, ὄντων
 τὸν δαίμονα ὃ Πυθαγορεὺς
 Ἀείνωνται ἀνοίξας ἀπῆλα-
 σι, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν οἰκῆσαι
 τὴν οἰκίαν ἐποίησε. τί δὲ τῷ
 ἴδῃ, ὃ Ἀείνωνται; ἤρτητο ὃ Εὐ-
 κρατής. ἀοῖνηται ἴδῃ, ἢ ἄρ' ὅς
 ἐν ποσσὶ ἀπὸ δαυμάτων, ἢ ἀπὸ
 τῆς οἰκίσεως, ὡς οὐδὲν ἐκπαγλῆς
 ἔφαγγεν, ἰδιωχθεὶς ἀπὸ τινος
 φοβερῆ καὶ παραχόδου φάσμα-
 ματῶ. σωῖται πλὴν ὄν ἡδὴ, καὶ
 ἢ ἐγγὺς κατ' ἔρρει, ἢ ὄπως, ὅδε
 ἴδῃ ὃ θαρρῆσον παρελθῆναι
 ἐς αὐτὸν, ἐν δὲ ἐπὶ ταῦτα
 ἤκουσα, ἴδῃς βίβλος λαθῶν (εἰσὶ
 δὲ μοι Αἰγυπτίαι μάλιστα ποικί-
 α περιττοῦτων) ἤκουσα τὴν
 οἰκίαν περιττοῦτων ὑπνοῦ,
 ἀπὸ τῆς ποικίλης τῆς ξύνης, καὶ μοι
 νοῦν ἐπιπαμβανόμενος, ἐ-
 πὶ ἐμαυτῶν οἱ βαδίζοιμι, ἐς
 τὸν πρῶτον λακόν, ὡς ἴδῃ. ἐν δὲ

quando Corinthum ve-
 neris, roga ubi sit Eubati-
 dae domus. Atque ubi ibi
 fuerit indicata, nempe circa
 Craneum, in eam in-
 gressus, dic ianitori Ti-
 bio, velle te videre unde dae-
 monem Pythagoricus Ari-
 gnoteus quum adduxisset,
 abegerit, ac demceps has
 habitabilem domum reddi-
 derit. Quidam hoc erat,
 Arignote? rogabat Eu-
 crates. Inhabitalis erat, in-
 quit ille, dñu propter ter-
 riculta. quod si quis inhabi-
 tasset, expauescens illico
 fugiebat, exactus à quos-
 dam horrendo ac terribili
 spectro. Deciderat ergo
 iam, telumq; rumpebatur,
 neque quisquam erat om-
 nino qui in eam ingredi fue-
 rit ausus. Ego verò ubi hac
 audiui, libellos sumens (sunt
 autem Aegyptij mihi de ta-
 libus rebus admodum mul-
 ti) veni in domum circa
 ea primam vigiliam, des-
 hortante hospite, ac ferme detinente, postquam didicerat
 quò iurus essem in certum, ut putabat, exitium. At ego
 sumpta

ἄλχορολαβῶν, μόνῳ ἄ-
 σίρχομαι, καὶ ἐν ὧ μινισῶ
 οἰκίματι καταβάς τὸ φῶς,
 ἀνχιγυνοσκορ ἕσυχῆ. χαμαὶ
 καθέσθην, ἐπίσταται δὲ ὁ
 δαίμων ἐπὶ τινα τῶν ποτῶ-
 λων ἡκαστονομίω, καὶ διελί-
 ξιδι, καὶ μὲν ἐπιβῶν, ὡσπερ τὸς
 ἄλλους, ἀχμηρὸς καὶ κομύ-
 τας, καὶ μελάυτη ὡς ἴσος
 φου. καὶ ὁ μὲν ἐπιστῶν, ἐπα-
 ράτῳ μου πανταχόθεν πεσ-
 βάμων, εἴ ποθεν κρατύσει,
 καὶ ἄρτι μὲν ἐύων, ἄρτι δὲ
 τῶν γιγνόμενῶν, ἡλίω.
 ἰγὰ δὲ περὶ χαισάμων πῶ
 φεικιδεσάτων ἐπιρῶσι, λι-
 γυλιόων τῆ φωνῆ, σωήλα-
 σα κατὰ δὲ αὐτὸν εἰς τινα
 γωνίαν σκοτανῶ οἰκίματι,
 ἰδῶν δὲ αὐτῶν, οἱ κατὰ δὲ, τὸ λοι-
 πὸν ἀντιπρόσωπον, ἔωθι, ἢ πάν-
 των ἀπινυκότων, ἢ νικρῶν
 ἐν ῥύσει με οἰόμενων, καθὰ
 πρὸ τῶν ἄλλων, περὶ δὲ ἀπεσ-
 δόκῃ ἄποσι, πρόσθεμι ὧ
 Εὐδαρίδῃ, ἀαχιδισίμων
 ὡς, ὅτι καθὰ αὐτῶν,
 καὶ

sumpta lucerna, solus ingre-
 dior, atque in vastissimo a-
 trio collocato lumine, hu-
 mi sedens tacite legebam.
 Adest verò demon ille, cum
 quopiam è vulgo se con-
 gressurum ratus, ac me quo-
 que, quemadmodum alios
 perterriturum, squallidus,
 hirsutus, ac tenebris nigrior.
 Atque hic quum adstaret,
 undique me adsultum pe-
 tens, tentavit si quâ posset
 expugnare, ac modò in ead-
 em, modò in isurum, mo-
 dò in leonem vertebatur.
 At ego correpto in manum
 quammaximè horrendo car-
 mine, simulq; vocem imita-
 tus Aegyptiam, " & incan-
 tans eum, in domicilij tene-
 brosi angulum quendam
 compuli. Ac quum animad-
 uertissem ubi se in terram
 condidit, tum destiti. Ma-
 nè autem desperantibus o-
 mniuersis, ac me quemadmo-
 dum alios mortuum sese re-
 perturos putantibus, præter
 omnium spem progrediens,
 Eubaidem adè, feliciter illi annuncians quòd puram sibi
 P P P ac spe-

Eubaidem adè, feliciter illi annuncians quòd puram sibi

ἔνδον μισθὸς καὶ ἰνδαμάτων,
 τὸ γοῦν ὁ λόγος ἐκείνο, ἀν-
 θρακὸν ἢ κίβητος ὁ θησαυρὸς, τίς
 φήνας. σὺ δὲ, ἢ δὲ ὁ δὲ Ἀεί-
 γνων, ἢ μᾶτι ἐμοὶ πιστεύεις
 λήγοντι, μήτε Δανομάχῳ, ἢ
 Κλεοδήμῳ ὅτι, μήτε αὖ-
 τῷ Εὐκράτῃ, φέρε, ἀπὸ τίς
 οὐα περὶ τῶν λούτων ἀξιοπι-
 σότηρον ἢ γῆ, τὰν αὐτῶν κίβη-
 τήν; οὐα; ἢ δὲ, ἢ δὲ ἰγὼ,
 μάλα θαύμασάν ἀνδρα, τὸν
 Ἀδερῶδον ἐκείνον Δημό-
 κειτον, ὃς ἔτος ἀρα ἐκίβη-
 τῶν κίβητον οἷον τὴν ἀνασῆ-
 να ὁ ἴστος, ὡς γὰρ ἐπέδῃ κα-
 τὰ ἄρας ἐαυτὸν ἐς μύθῳ, ἢ
 εἰς πικρῶν, ἢ ταῦτα διετέλει
 γράφων καὶ σὺ ἄλλων, καὶ
 ἴστος, καὶ μὴ ἢ κίβητον,
 τῶν τινῶν τῶν νῆανισκων, ἢ
 εἰς κίβητον βυλόων οὐα τὸν ἢ
 Πλαματῶν σαράωνοι νικη-
 τῶν. ἰδῶτι μιλάνῳ καὶ πῶ-
 σπέοις ἐς τὰ κρᾶνῳ μίμ-
 μῳ μῶσις πρὸς αὐτῶν αὐτῶν
 πρὸς κίβητον ἢ τὸν πικρῶν ἢ
 βολῶν ἀναπυδῶντος, ὃ δὲ
 οὐα ἢ ἴστος τῶν πρὸς οὐα.

οἷον

consilirent, crebro subsilientes; hic neque eorum commen-

PPP 2 iapera

plenus ac simulachris? Il-
 lud ergo nobis inte, quod
 dici solet, euenit, ut the-
 satum quum sperauerit
 mus, carbones offenderit
 mus. At tu, inquit Arigno-
 tus, si neque mihi credis nar-
 ranti, neque Dinomacho,
 aut huic Cleodemo, neque
 ipsi Eucrati, dic age, quem-
 nam digniorem, cui his de
 rebus fides habeatur, exi-
 stimas, qui nobis dicat con-
 traria? Per Iouem, inquam
 ego virum apprimè mira-
 bilem, Abdera oriundum
 illum Democritum, cui tam
 firmiter erat persuasum ea-
 iusmodi nihil esse in rerum
 natura posse, ut quum se
 in inonimento extra por-
 tas clausisset, ibique dege-
 ret dies noctesque scri-
 bens atque componens, in-
 uenisset eum quidam il-
 ludere cupientes, ac per
 terrefacere, nigra veste in
 modum cadaveris ornati,
 ac personis in capita affi-
 ctis circumstantes illum cir-

σιν αὐτῶν, οὔτε ὄλος ἐνέ-
 βληψι πῆς αὐτοῖς, ἀλλὰ με-
 ταξὺ γράφων, παύσασθε, ἔ-
 φη, παύσθητε. ἔτα βιβλίου
 ἔπισται μὴδὲν εἶναι τὰς ψυ-
 χὰς ἔτι, ἔξω γνυμοφίας τῶν
 σωμάτων. τοῦτο φῆς, ἢ δ'
 ὅς ὁ Εὐκράτης, ἀνόητόν τι-
 να ἄνδρα καὶ τὸν Διμόκει-
 τον γνῶσθαι, εἴ γε ἔτος ἐγί-
 γνωσκον. ἐγὼ δὲ ἡμῖν καὶ ἀπ-
 λο διγνώσκωμαι, αὐτὸς πα-
 θῶν, ἢ παρ' αὐτοῦ ἀπέσας
 τάχα γὰρ ἄν καὶ σὺ, ὃ Τυχι-
 δη, ἀκούων πεσοβισαδέης πῆς
 πλὴν ἀλήθειαν τοῦ διγνώμα-
 τος. ὁσὸτε γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ
 διύγορ, ἔτι νῦν ὄρ, ἐπὶ τοῦ
 πατρὸς ἐπὶ παδείας πεφά-
 σαι ἀπεπλεῖς, ἐπεθύμωσα ἐς
 Κόπτων ἀναπλάσας, ἐκῆ-
 θην ἐπὶ τὸν Μέμνονα ἰθὺν,
 ἀκούσσαι τὸ θαυμαστὸν ἐκείνου
 ἤρωτα πῆς ἀνίσχοντα τὸν
 ἥλιον. ἐκείνου μὲν οὐδ' ἤκουσα,
 οὐ κατὰ τὸ κοινὸν τοῖς πολε-
 μοῖς ἄσιμόν τινα φονεῖν, ἀλ-
 λεί μοι καὶ ἔχεισθαι ὁ Μέμνων
 αὐτὸς,

ea pertimuerit, neque eoi
 omnino respexerit, sed in-
 ter scribendum, desistite, in-
 quit, ineptire. Adeo firmi-
 ter credidit animas nihil
 esse postquam è corporis
 bus exierint. Hóccine ais,
 inquit Eucrates, demen-
 tem quempiam virum esse
 Democritum, si quidem sic
 existimauit? Ego verò vos
 bis etiam aliud referam,
 quod mihi ipsi contigit,
 non quod ab alio accepe-
 rim. fortassis etiam, tu Ty-
 chiades, cum audieris, coma-
 pelléris accedere, ipsa nar-
 rationis veritate coactus.
 Quum in Aegypto versa-
 rer adhuc adolescens, à pa-
 tre videlicet doctrinæ gra-
 tia transmissus, cupiebam
 nauigio profectus in Cos-
 pium, illinc^x adiens Mem-
 nonem, miraculum illud aus-
 dire, eum videlicet sonum
 reddentem ad orientem So-
 lem. Illum igitur audiui
 non hoc vulgari modo quo
 audiunt alij sonum quem-

piam inanem, sed mihi oracula etiam edidit Memnon
 ipse

αὐτὸς, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν
 ἑπτὰ ἡμέραις, καὶ εἶπε μὴ πει-
 εσθῆναι ἡμῶν, αὐτὰ ἄν ὑμῶν ἔ-
 πορτὰ ἔπη. κατὰ δὲ τὸν ἀ-
 νάπλου, ἔτυχεν ἡμῶν συμ-
 πλώων Μιμψίτις ἀνὴρ, τῶν
 ἱερῶν γραμματέων, θαυ-
 μάσιος τὴν σοφίαν, καὶ τὴν
 πασάων πασῶν ἀδῶς τὴν
 Αἰγύπτου. εἰλεγε δὲ τεῖα καὶ
 ἑκοστὴν ἔτι ἐν τοῖς ἀδύτοις
 ἑσπέραις ὠκισθῆναι, μαγείαν
 πασάων ὑπὸ τῆς Ἰσιδος.
 Πανκράτιον, ἔφη, λέγεις, ὁ
 Αἰγύπτιος, ἡμῶν διδάσκα-
 λον, ἱερὸν ἄνδρα ἐξυρημι-
 νον ἐν ὀθονίοις, νοήμονα,
 καθαρῶς Ἑλληνισθῆναι, ἐπι-
 μύκη, σιμῶν, πρόχαλον, ὑ-
 πόληπον τὰ σκέλη. αὐτὸν,
 ἢ δ' ὅς, ἡκῶνον τὸν Παν-
 κράτιον, καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἡ-
 γνόνον ὄσις ἡμῶν, ἰσὰ δὲ ἰά-
 ρων αἰθῶν, ἢ ποτὶ ἑρμίσου
 μὲν τὸ πλοῖον, ἀλλὰ τὴν πω-
 λὰ τεράστια ἐργασθῆναι, καὶ
 δὴ καὶ ἐπὶ ἑροκοδείων ὁ-
 χούμωρον, καὶ συννεύειν τοῖς
 θείοις, τὰ δὲ ἑποπλισσο-
 τα καὶ σάμνοντα τοῖς ἑρῶς, ἔ-
 γνων

ipse aperto ore septem versi-
 bus: quod nisi esset superua-
 caneum, ipsos nobis versus
 recenserem. Inter nauigans
 dum verò incidit in nos vnà
 nauigans vir Memphiticus
 quidam ex sacris illis scribis.
 mirabili sapientia, & qui v-
 niuersam Aegyptiorum do-
 ctrinam callebat. Diceba-
 tur autem tres ac viginti an-
 nos in adytis subterraneis
 mansisse, magiam interea do-
 ctus ab Iside. Pancratem dis-
 cis (inquit Arignotus) præ-
 ceptorem meum, virum sa-
 crum, rasum, lineis indu-
 tum, doctum, pureq; lingua
 Græca loquentem, proce-
 rum, simum, labijs promissis,
 cruribusq; gracilibus. Illum
 ipsum, inquit ille, Pancre-
 tem. Ac primum quidem
 quis esset ignorabâ: at post-
 quam vidi eum, siquando
 in portu appulsiſſemus, cum
 alia multa miracula facien-
 tem, tum crocodilis insiden-
 tem agitasse, & cum feris
 versantem: illas verò reuerē-
 tes eum, caudisq; adulantes,

γνον ἰσθῶρ τινα ἀνθρωπον
 αἴτα. καὶ κατὰ μικρὸν φε-
 ροφρονήσῃ, ἰθαυομῖται
 ρ αὐτῷ, καὶ συνήθως ἡσθ-
 μῃ, ὡς πάντων ἰκονί-
 να μοι τῶν ἀπορρήτων. καὶ
 τῆλ, πείθα με τοὺς μὲν δι-
 κέτας ἀπαντας ἐν τῇ Μέμ-
 φιδι καταλιπέην, αὐτὸν δὲ
 μόνον ἀκολουθεῖν μετ' αὐ-
 τῷ, μὴ γὰρ ἀπερῆσαν ἡμᾶς
 τῶν ἑσκουνοσομῶν. καὶ τὸ
 μετὰ τὸτο ἔτο διήγομαι ἰθα-
 δὴ δὲ ἰλθοιμῶ ἕς τι κατὰ ἰθα-
 ριον, παθῶν ἀνὸ ἀνὴρ τῶν
 μοχλῶν ἢ θύρας, ἢ τὸ ἰόρη-
 θρον ἢ καὶ τὸ ὑπερον, πε-
 ραδῶν ἰματίοις, ἰπαθῶν
 τινα ἰποδῶ, ἰποία βαδί-
 ζαν, τοῖς ἀλλοῖς ἀπασιν ἀν-
 θρωπον εἶναι δοκοῦντα. τὸ
 δὲ ἀπελθεῖν, ὑδῶρ τε ἀπλύ-
 τῆς, καὶ ἀψῶνα, καὶ ἰσοκάσ-
 ζε, καὶ ἕς πάντα δὲ ξιῶς ἰθα-
 ρίται, καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν,
 εἶτα δὲ ἰπαδὴ ἄλλοι ἰχοι τῆς
 ἑσκουνοίας, αὐθὶς ἰόρηθρον
 τὸ ἰόρηθρον, ἢ ὑπερον τὸ ὑ-
 περον, ἀπλῶ ἰποδῶ ἰθα-
 ρῶν, ἰποία ἄρ. τὸτο ἰθὸ πάντων
 ἰσθῶρ.

agnovi sacrum quempiam
 virum esse : paulatimq;
 comitate mea me in eius
 amicitiam ac familiarita-
 tem insinuavi, adeo ut oma-
 nia arcana mihi commu-
 nicaret. Ac tandem mihi
 persuadet, ut famulis omni-
 bus in Memphide relictiis, se-
 solus sequeretur. neque enim
 defueros nobis ministros
 atque ex eo tempore sic vi-
 tam duximus. Quum in di-
 uersorium quodpiam veni-
 remus, homo accepto pistila-
 lo, scobinade, aut pessulo, ve-
 stibus implicans, quum in id
 carmen quoddam dixisset,
 effecit ut ambularet, vixq;
 lyls omnibus homo videre-
 tur. Illud ergo abiens, & a-
 quam hauriebat, & cenam
 parabat, instruebátque, at-
 que in omnibus commodè
 subserviebat ministrabatq;
 nobis. Deinde postquam
 iam satis huius ministerij
 fuit, scobinam rursus scobis-
 nam, ac pessulum pessulum,
 aliud recitans carmen, red-
 debat. Hoc ego vehementer

ἰσχυρὰ καὶ, ἐν ἔχθρῳ ὅπως ἐ-
 μάθουμι παρ' αὐτῶν ἰδιόσφαινα
 ἢ αὐτῶν, καὶ τοι πῶς τὰ ἀν-
 θαπεχρότατα ὄν' μιᾷ δι-
 ωτικῇ μίτρα λαθῶν, ἐπίκρυ-
 σα τῆς ἐπιφύης, ἢ δὲ προσελ-
 λαθῶ, σχεδὸν ἐν σκοτεινῷ
 ἵπποσας καὶ ὁ μὲν ἄχιθ' ἐς τὴν
 ἀγορὰν, ἐνταλάμῳ ὦν
 πύρρῳ, ἀΐδα ποιᾶν ἰγὼ δ' ἐς
 τὴν ὑπεροίαν, ἐκένυ τι κα-
 τὰ τὴν ἀγορὰν πραγματου-
 μένῳ λαθῶν τὸ ὑπερρον, σχε-
 ματίαςας, ὁμοίως ἐπεπῆρ τὰς
 συναβάς, ἐκίλευρον ὑδροφο-
 ρῆν, ἐπὶ δ' ἐμωλισάμην ὅτι
 ἐμφορία, ἐκόμισον πέπυλον,
 ἔφλω, καὶ μνηκίτι ὑδροφόρα,
 ἀπ' ἰοδι αὐθις ὑπερρον τὸ δὲ
 ἐκίτι μοι πᾶθειδαι ἠθελῶν,
 ἀπ' ὑδροφόρα ἀΐ, ἀχει δὲ
 ἐνέπλησεν ἡμῖν ὕδατος τὴν
 οἰκίαν ἐπαντηοῦν, ἰγὼ δ' ἀ-
 μηχανῶν ὦ πρᾶγμασι (ιδε-
 δίαρ γὰρ, μὴ ὁ Παχυρέτης
 ἐφανηθῶν ἀγαυαίτησιν, ὁ-
 περ καὶ ἐγγίθ' ἀξίντω λα-
 βῶν, σχεδόν τὸ ὑπερρον εἰς
 δύο μίτρα τὰ δὲ ἐκίτι τερτὸ
 μίτρα ὅτι

iam euenit) irasceretur, correpta securi pistillum in duas

Ppp 4 partes

conatus nō reperiebam, quo
 pacto ab illo expiscarer,
 Nā id mihi inuidebat, quan-
 quam in alijs esset facillim-
 mus. At quadam die in an-
 gulo quodam tenebricoso
 clam illo delitescens, subau-
 seultani propius incantatio-
 nem illam. Erat autem tri-
 syllaba. Tum ille quum pi-
 stillo mandasset que curan-
 da erant, abiit in forum. At
 ego posttridie illo apud for-
 um occupato, accepim pi-
 stillum quum ornāsssem, syl-
 labas illas simili modo pro-
 nunciāns, aquam iussi vi hau-
 rirēt. Tum impletam am-
 phoram quum tulisset: Desi-
 ste, inquam, neque aquam
 amplius haurito, sed rursus
 esto pistillum. At illud mi-
 hi haud amplius iam obtem-
 perare volebat, sed aquam
 hauriebat continuē, quoad
 hauriendo totam domum no-
 bis impleret. At ego quum
 resistere huic rei non vale-
 rem, timebam autem ne Pan-
 crates reuersus (id quod ex

μέρῳ ἀμφορέα λαβούσα, ὑ-
 φροφόρα, καὶ αὐτὸ ἐνδὲ δύο
 μοι ἰγνόντο οἱ δίακονοι ἐν
 τῷ τόπῳ, καὶ ὁ Παγκράτης ἐπι-
 σατα, καὶ σιωαὶς τὸ ὑπόδηρον,
 ἐκῆνα μὲν αὐθις ἰποῖοσι ξυ-
 λα, ὡσπερ ἴω πέ τῆς ἐποδῆς·
 αὐτὸς δὲ ἀρχιπάρμε, λαβῶν,
 ἐκ οἴδ' ὅποι ἀφανὺς ὄχλος,
 ἀπὸ μὲν οὐκ οὐκ, ἔφη ὁ Δανό-
 μαχος, ὁ δὲ αὐτὸν ἐκῆνο ἀν-
 θρωπον ποιεῖν ἐν τῷ ἵππῳ·
 οὐκ ἔστι γὰρ ἐς τὸ ἀρχεῖον οἶον
 τί μοι ἄγαρ αὐτῶν, ἢ ἀπαξ
 γίνηται ὑφροφόρῳ, ἀπὸ
 δεισῶν ἡμῶν ἐπικλασῶναι πῶ
 οἰκίαν ἐπαντλημῆναι, ὅσων
 εἶ, ἢ ἴσθ' ἐγὼ τὰ τοιαῦτα τις
 ἀτολογοῦντος, γέροντος ἀν-
 θρωπῶν, εἰ μὴ ἀπὸ αὐτῶν τῶν
 φακίων τῶν ἑνεκῶν, ἐς ἀλ-
 λου ἰσάρων ἵππῶν ἀπὸ τῶν
 ὑφροφόρων ταύτων, ἢ φοβρῶν
 διηγήσας, μὴ πως λάθωσιν
 ἡμῶν ἐμπληροῦνται διαμά-
 των, ἢ ἀποκότων μυθολογῶ-
 μάτων. φέει δὲ ἔρ' ἔχ' αὐτῶν
 μὴ δὲ τοιαῦτα ἰδίῳ ἀπὸ αὐ-
 τῶν.

ἢ δὲ

tur. Parcere ergo eis oportet, ne talia consuecant audire,

quæ

partes dissecō. At utraq̄ue
 pars amphoram sumens hau-
 riebāt aquam, iamq̄ue ut-
 riuſ loco duo mihi ministri
 esse cœperunt. Interea Pan-
 crates superuenit, ac re in-
 tellec̄ta, illas quidem in li-
 gna rurſus, quemadmodum
 ante carmen erant, mutauit.

At ipse me clanculūm relia-
 cio, nescio quō clanculūm se
 subducens abiit. At postea i-
 flud etiam nunc, inquit Dia-
 nomachus, hominem ex pi-
 fillo facere? Per Iouem, in-
 quit ille, dimidia ex parte
 scio: nam in priorem formā
 nunquam à me restitui po-
 test, postquam semel aqua-
 riuſ esse cœperit, sed deſerens
 da nobis domus esset aquæ
 iam impleta. Non desistiui,
 inquam ego, huiusmodi mon-
 stroſa narrare viri senes? A-
 lioqui horum saltem adole-
 ſcentium gratia incredibiles
 istas ac terribiles fabulas a-
 liud in tempus omittite, ne
 clanculū terroribus ac pro-
 digioſis fabulamēis impleā-
 tur.

ἃ ὄψα πάντες τοῦ Βίσινοχλή-
 σα αἰώντα, καὶ ψοφοδίας
 σοίσης, σοικίης τῆς Δαι-
 δαιμονίας ἐμπλάντα. ὄψα
 ἐπέμνησας, ἢ δ' ὅς ὁ Εὐκρά-
 τῆς, ἐπὶ τῶν Δαισιδαμο-
 νίαν. τί γάρ σοι, ὦ Τυχιάδῃ,
 περὶ τῶν τοιούτων δοκᾷ; λέ-
 γω δὲ χησιμῶν ἢ θεοφάτων,
 ἢ ὅσα θεοφοροῦντοί τινος ἀ-
 ναβοῶσιν, ἢ ἐξ ἄδύτων ἀκύν-
 ται, ἢ παρθένῳ ἢ μιμητρα
 φθυγομένη, προθεσιζέει τὰ
 μέκοντα; ἢ δηλαδὲ καὶ τοῖς
 τοιούτοις ἀπισίσεις; ἐγὼ δέ,
 ὅτι μὲν ἢ Δακτύλιον τινα ἐ-
 ρὸν ἔχω, Ἀπόμωνῳ τοῦ Πυ-
 θίου ἀκόνα ἐκτυπούσης τῆς
 σφραγίδῳ, καὶ οὗτῳ ὁ Α-
 πόμων φθγγεται πρὸς μί, ὃ
 λέγω, μή σοι ἄπιστα δόξω πε-
 ρὶ ἐμαυτῶ μεγαλοχρῆσθαι, ἃ
 εἶ ἐν Ἀμφιλόχῳ τί ἤκουσα, ἐν
 Μαθῶ, τοῦ Πρωτος ἡπερ ὄψα-
 λεχθέντῳ μοι, ἢ συμβολού-
 σαῳ ἢ ὑπερ ἑμῶν, ἢ ἃ ἔ-
 δον αὐτῷ, ἐθέλω ὑμῖν ἐπερ,
 εἶτα ἐξῆς, ἃ ἐν Περγάμῳ ἔ-
 δον καὶ ἤκουσα ἐν Πατάρσι.

ὅποτε

ex ordine ὅ καὶ vidi in Pergamo, ὅ καὶ audiui in Pataris.

PPP s Itaque

quæ eos per totam vitam co-
 mitata perturbabunt, atq; ad
 omnem strepitum meticulo-
 sos reddent, posteaquam eos
 Y omingena superstitione im-
 pleuerint. Rectè admonuisti
 me, inquit Eucrates, quum
 superstitionem dixisti. Nam
 quid tibi, Tychiade, de rebus
 huiusmodi videtur, de ora-
 culis loquor ac vaticinijs, ὅ
 quæcunque quidam numine
 afflati proclamant, quæ ve
 ex adyis audiuntur: aut quæ
 virgo numeris eloquens sus-
 tura prædicit? an videlicet
 nec talia credis? At ego
 quòd annulum quendam sas-
 crum habeo. Pythij Apollī-
 nis imaginem exprimente si-
 gillo, quodq; hic Apollo me-
 cum loquitur, non dico, ne
 tibi videar ad gloriā meam
 res incredibiles narrare. Cæs-
 terum quæ apud Amphilo-
 chum audiui in Mallo, he-
 roë mecum diu differente,
 deumq; meis de rebus con-
 sulente, tum quæ ipse vidi,
 volo vobis narrare: deinde

ὅποτε γὰρ ἐξ Αἰγύπτου ἴπα.
 νήαρ οἰκάδε, ἀκούων τὸ ἐν
 Μάλῳ τοῦτο μαντήριον ἰσι-
 φανέστατον τε καὶ ἰκνέστατον
 εἶναι καὶ ἡἴην ἰναρῶς, πῶς
 ἔπειθ' ἀπηνύομενον, οἷς ἄν
 ἰγνώσας τις ἄς τὸ γραμμα-
 τῶν, παραδῶ ὧ περὶ τῆς
 καλῶς ἄν ἔχηρ ἡχιστάμω, ἰν
 παράπῳ παραδῶαι τῷ χηρ-
 σκεία, καὶ τι περὶ μερόντων
 συμβουλεύσασθαι ὧ θεῶ.
 ταῦτα ἔτι του Εὐκράτους λέ-
 γουσι, ἰδῶν οἱ τὸ πρᾶγμα
 περὶ ἡσέρ ἔμπε, καὶ ὡς
 οὐ περὶ μικρᾶς ἐνέριδ' τῆς
 περὶ τὰ χηρσκέα τραγῳδίας,
 οὐ δοκᾶν οἰηθεῖς δᾶν μὲν
 ἔπειθ' ἀντιλήγηρ ἄπασιν, ἀ-
 πολιπῶν αὐτόν, ἐπι διαπλῆ-
 ούα ἐξ Αἰγύπτου ἄς τῶ Μάλ-
 λῳ (καὶ γὰρ σωίλω ὅτι μοι
 ἀχθονται παρόντι, καθὰ
 περ ἀντισοφιστῶν ψουμάσ-
 των) ἀπ' ἐγὼ ἄπειμι, ἔφην,
 Λεόντιχον ἰπιγητῶν δι-
 μαι γὰρ αὐτῷ τι συγγνῆσαι.
 ὕμᾶς δ', ἐπεὶ οὐχ ἰκάνῳ ἡ
 γῆδε τὰ ἀνθρώπινα εἶναι,
 καὶ

do quidem parum sufficere vobis res humanas putatis, ipsos

Itaque quum ex Aegypto
 redirem domum, audirem
 que illud in Mallo vaiici-
 niuniu aperitissimum simul ac
 verissimum esse, tamen sic
 oracula dare, ut ad rem re-
 spondeat his quæcunq; pro-
 pheta quispiam in sehedu-
 lam inscripta tradiderit, res
 esse me facturum putavi, si
 dum praternavigarem, ex-
 perirer oraculum, deumq;
 de futuris quippiam consu-
 lerem. Hæc adhuc Eucrate
 dicite, quum viderem quam
 longè res esset processura,
 quodq; non breuem incepis-
 set de oraculo tragædiam,
 ratus non expedire vii solus
 contradicerem omnibus, re-
 linquens eum Aegypto ad-
 huc in Mallum nauigans
 tem (nam et intelligebam
 molestam illis esse presen-
 tiam meam, utpote qui dis-
 sentirem, refelleremq; eorum
 mendacia) Atqui ego abeo,
 inquam, questurus Leonis-
 chum. nam opus habeo cum
 eo congregari. At vos quan-

ipsos

καὶ ἀπὸ τῶν ἡδὴ τοὺς θεοὺς
καλέει συναπιληγομένους
ὑμῖν τῶν μυθολογουμένων.
καὶ ἅμα λέγων ἕξωρον. οἱ δὲ
ἄστυχοι, ἰλασθείας παρόμε-
νοι, εἰσῶρον, ὡς τὸ ἀκός, ἀν-
τους, καὶ ἐνφοροῦντο τῶν
ψωμάτων. τοιαῦτα σοί, ὦ
Φιλόκλες, παρὰ Εὐκρατῆ ἀ-
κίνας, ἦκου, καὶ τὸν Δία, ὡς περ
οἱ τοῦ γλαύχουσι πτόλιον, ἰμε-
σιφουσι μὲν ὦ τῶν γαστέρα,
ἰμῆτον διόμην ὦ. ἡδέως δ'
ἄν ποθεν ἐπὶ πομπῶ ἰπρία-
μιμ ληθεῖ δανόν τι φάρμα-
κον, ὡς ἦκίνας, ὡς μὲ τι λα-
χόν ἰργάσιταί με ἢ μίμη
αὐτῶν ἰνοικουρούσα. τίρας
ταροῦ, καὶ δάμονας, καὶ
ἑκατας ὄραῖν μοι δουῶ.

Φι. καὶ ἀπὸ τῶν, ὦ Τυχιάδη,
τοιοῦτόν τι ἀπήλαυσα τῆς
διηγήσεως· φασι γὰρ τοι μὴ
μόνον λυπῆν, καὶ τὸ ὑδωρ
φοβῆσθαι, ὁπόσους ἄν οἱ λυ-
τῶσι καὶ δάκωσι, ἀλ-
λά καὶ τινὰ ὁ διηχθεῖς ἄν-
θροπῶ δάκη, ἴσα ὦ κν.
εἰ δὲ αὐτὰ τὸ δῆγμα, καὶ
τὰ αὐτὰ κακῶν ὦ φοβῆται.
paliturum, atque cum etiam eodem modo formidaturum.

ipfos etiā deos deniq; in fa-
bularū vobis partem voca-
te. Atque hæc simulac dixi,
discessi. Illi verò alacres iam
libertatē nacti, ut est verisi-
mile, mutuo sese epulis acci-
piebani, ac mendacijs ingura-
gitabā. Talib9, ὦ Philocles,
apud Eucratiē auditis, venio
per Iouē inflato ventre, non
aliter quā hi qui musto po-
ti sunt, opus habens vomitu.
Tū libenter alicunde magno
emerim pharmacum aliquod
quod mihi obliuionem indu-
ceret eorū quæ audiui, ne me
nonnihil earum rerum lædat
inherens memoria. nempe
monstra, demones, atq; He-
catas mihi videre videor.

PHIL. Quin mihi quoq;
ὦ Tychiade, tale quiddam
hic sermo iuus attulit. giunt
etenim nō solūm ἔ in rabiem
verti, atq; aquam formida-
re, quoscuque rabidi canes
mordeant, verum etiam si
quē mordicūs homo morsus
momorderit, illum morsum
quoque non minūs canino

Quin

καὶ σὺ τοίνυν ἰοικας αὐτὸς,
 ἢ Εὐκράτης ἀκχθὰς ἰπὸ πολλῶν
 ψασμάτων, μεταδιδῶν
 κίμα καμοὶ τοῦ δήματ^{ος},
 οὕτω δαυμόναρ μοι τῶν ψυ-
 χῶν ἐπέπλησας. Τυ. ἀπὸ
 θαρρόμεν, ὃ φιλότης, μέγα τ^ὸ
 τοιούτων ἀνεξίφαρμακον ἔ-
 χουτὸν τῶν ἀλήθειαν, καὶ τὸν
 ἐπίπασσι λόγον ὀρθόν, ὃ χρ-
 μίνους ἡμᾶς, οὐδέ γιν' ἐμὴ τα-
 ράξῃ τ^ὸ ἡρώων ἢ ματαίωρ
 τούτων ψασμά-
 των.

Quin tu ergo videris quum
 sis ipse apud Eucratem à
 multis mendacijs morsus,
 mihi quoque morsum illum
 communicasse, adeò mihi
 mentem demonibus imple-
 uisti. ΤΥC. At bono ani-
 mo simus, amice, quum ma-
 gnè aduersus huiusmodi rec-
 remedium habemus, verita-
 tem, rectamq; omnibus in re-
 bus rationem: quo si viamur,
 nullis huiusmodi vanis stul-
 tisq; mendacijs turbabimur.

GILBERTI COGNATI.

ANNOTATIONES.

ARGVMENTVM.

Philopseudes non sine Socratica ironia totus versatur (id quod titulus ipse declarat) in ridenda coarguendaque mentiendi libidine : dialogus nescio certe lepidiorne an utilior , in quo non valde me mouet, quod eius animi fuisse videtur , vt non satis immortalitati suæ confideret, atque in eo fuisse errore , quo Democritus, Lucretius, Plinius, plurimique itidem alij. Quid enim mea refert quid sentiat his de rebus Ethnicus , quæ in præcipuis habentur fidei Christianæ mysterijs ? Hinc certe fructum nobis afferet iste dialogus, vt neque magicis habeamus præstigijs fidem , & superstitione careamus , quæ passim sub specie religionis obrepit : tum vitam vt agamus minus anxiam, minus videlicet expauescentes tristitia quæpiam ac supersticio-
 sa ma-

fa mendacia. quæ plerunque tanta cum fide atque au-
 thoritate narrantur, vt Augustino viro grauissimo, ho-
 stique mendaciorum acerrimo, nescio quisnam vete-
 rator persuaserit, vt fabulam illam de duobus Spuri-
 nis, altero in vitam redeunte, altero decedente, tan-
 quam rem suo ipsius tempore gestam pro vera narra-
 ret, quam Lucianus in hoc dialogo, mutatis tantum
 nominibus, tot annis antequam Augustinus nascere-
 tur irrisit. Quò minus mirens, si pinguioris vulgi men-
 tes suis figmentis afficiant ij, qui se tum demum rem
 magnam confecisse putant, Christumque sibi deuin-
 xisse perpetuò, si commenti fuerint, aut de sancto ali-
 quo viro fabulam, aut de inferis tragediam, ad quam
 vetula quæpiam aut delira lachrymetur, aut pauida
 inhorrescat. Itaque nullam ferè martyris, nullam vir-
 ginis vitam prætermiserunt, in quam non aliquid hu-
 iusmodi mendaciorum inseruerint, piè scilicet. alio-
 quin enim periculum erat ne veritas non posset sibi i-
 ipsa sufficere, nisi fulciretur mendacijs. Nec veriti sunt
 eam religionem contaminare figmentis, quam ipsa
 veritas instituit, & in nuda voluit veritate consistere;
 nec viderunt vsque adeò nihil istiusmodi fabulas con-
 ducere, vt nihil perniciosius officiat. nempe vbi admix-
 tum subolet mendacium, veritas ilicò minuitur ac la-
 besactatur authoritas. Vnde sæpe mihi suspicio subo-
 ratur, magnam huiusmodi fabularum partem, à vaftris
 ac pessimis nebulonibus confictam, quibus studium
 fuit, partim ex incauta, simplicium potius, quam pru-
 dentium credulitate, voluptatem capere, partim fabu-
 larum fictarum commercio, fidem veris Christianorum
 historijs adimere: quippe qui frequenter quædam, his
 quæ in sacra Scriptura continentur, tam vicina confin-
 gunt, vt facillè se declarent, ad ludendo luisse. Quam-
 obrem quas scriptura nobis historias diuinitus inspi-
 rata commendat, eis indubitata fides habenda est: cæ-
 teras verò ad Christi doctrinam tanquam ad Critolai
 regulam applicantes, cautè & cum iudicio aut recipia-
 mus,

mus, aut respuamus, si carere volumus, & inani fiducia & superstitiosa formidine. Nolo hic damnatæ magiæ, cuius inuentorem Mercurium ferunt, vanitatem, seu potius impietatem pluribus coarguere: ne rem per se satis detestandam, in dubium vocare videar: néve vno exciso capite, innumerabilia (quod de Lernæa peste legitur) mihi denuò obtinuenda exoriantur. Sunt enim istius imposturæ mille species, milleque ludificandi modiqueos omnes Lucianus lepidè ridet.

a IN REM vident conducere.] *Diues ille apud Satyrici iuuenalem dicit: - quid enim saluis infamia nummis? Et Dotonem Terentianum non pudet vanitatis, dum ob rem. Orestes in Electra Sophoclis: Δοκῶ ἀπὸ ἐδῶ πῆμα οὐδὲ κέκοιται κέρδι: id est, nullum reor verbum quod est lucro, matum. Conuincunt enim vt fingerent ipsum esse mortuum. Senti igitur famam mortis vno nihil nocuaram, sed ad id quod constituerant fore accommodam. Venerant enim vsuri Agamemnonis mortem, itaq; persece, uni. b Nihil ad rem.] & est et, id est, ad versum De sensu & vsu huius proverbij, tum origine vide Erasmus no. 8. cum & Alciatum lib. dispuñct. suarū 2. Hom. Odyss. v. & pluribus alijs locis. c Qui quum vsus postulat mentiuntur.] An alicubi licium sit mendacium, & quatenus mentiri licet, præcipuè Christiano, Erasmus nosster non solum in lingua sua, sed etiã plurib. alijs locis tractat. Certe Platon. & Stoici mendacium officiosum sapienti permittunt. Annon rectè puerilem indolem falsis laudibus, nonnunquam ad virtutis studium instammamus? Nonne & optimus medicus quisq; in ægrotis affirmat sibi placere colorem, atque oris habitum, non quòd tales sint, sed vt tales efficiat: Vt nullum mendacij genus exitialius, quàm ex scriptura diuinitus inspirata, quæ fons est & regula veritatis eterne. Ex hac Agyrie, arioli, anus, Iudæi & vates responsa dant, morbos curare se iactant. Quog; fallant perniciosius, ex astris & ex inspectis manib. alijs pollicentur viderias, alijs felix coniugium, ac salubrem viam, alijs summos honores, alijs Cræsi vel Midæ opes. Nimirū hi sunt, de quib. scribit Hieremias: Docuerunt, inquit, linguam suam loqui mendaciu, & vt iniquè facerēt, laborauerūt. Ars igitur illis mentiri, & sceleratior*

sceleratam artem sceleratior adiuvat & confirmat exercitatio. Quemadmodum enim frequenter prudentia est, silere aut dissimulare quod verum est, ita decet, ut qui semel veritatis spiritum hausserunt, eiq; dedere nomen qui veritas est, ab omni mendaciorum genere tēperenti: Quisquis mētur scietur perituro proximū est. d. Multa Ulysses etiam fecit.] Callidi autē impostores, mendaciorumq; confectores, solem semper aliqua præcetera, quæ veracitara & aperta videantur, quibus inspectandis dum oculi sunt intentiores, astutē mox mendacū nubem offundunt. Sic Senon Virgilianus sic Ulysses, quē Homerus ubiq; versutum, callidum, astutū & rarsū facit, ac dissimulantem simulantemq;: unde & apud eundem Homerū statim initio Odyssææ, πρὸς δόξῃ cognomen tum. Is ad Sirenum insulam delatus, ne earū cantus audirent, socis aures cera obturavit, se autem ad malum eligari fecit, eaq; ratione illarum insidias vitare evasit. e Nam veteres illi.] Veteres Græcos, præcipuē qua Herodotū, Ctesiam, non Cnidium, atq; his superiores, & Homerum demq; etiam scriptis mendacia conseruasse testatur, non modo vi ad eos, quibus sua ipsi recitabant, sed ad posterōs quoq;, quasi per manus tradita, pulcherrimis verbis, metrisq; seruata peruenirent. Idē cum incēpis Elysiis diuersa nocentium genera grauissimis pœnis affici se vidisse referat, acerrimē eos qui in vita mentiti essent, apud illos puniri ait, quorum Herodotū Ctesiamq; principes ponit facere sūnē, a quo se id animo spectasse subiungens, quippe qui nullus sibi mendacū esset conscius. De ijs scriptoribus Luciani iudicium non est improbandum: cum & alij Græci complures in eadem fuerint sententia, Straboq; ac Diodorus Siculus non semel eos negatos asserant, quorum auctoritati innixus Iuuenalis ita de Græcis historicis scribit decima Satyra:

— creditur olim

Velificatus Athos, & quicquid Græcia mendax
Audet in hystoria, &c.

Demetrius Phalereus in libell. de Elocutione, Ctesiam, quem cōripit Lucianus, merito pœtam dicendum dixit. f Herodotus.] Herodotum veris mendaciorum, quā hystoria parentem nuncupaueris. Mira enim ab eo de Xerxis expeditione & transitu, mendacys quoque admittis prædicata sunt. Idem

Idem lib. 2. verarum hist. Inter mendaces Ctesiam, Gnidium & Herodotum ponit. g Athenienses.] Iocrates & Pansanias Erichthonium Vulcano & Terra generatum opinantur. h Pana quendam.] Pan, cum Athenienses, duce Militiade, cum Persis essent dimicaturi in campo Marathonio, eo in loco Græcis auxilium tulit, atque represit Persarum ferociam. Meminit Theocritus in Syringe, & plura annotauimus in dialogo Panos & Mercurij. i Orithyam.] Orithyam Erechlei Athenarum regis filiam, rapuit Boreas: raptam tulit in Thraciam, & ex ea Zeten & Calain suscepit. Homeri scholiastes ad calcem Odys. & Apollonius primo Argonauis. k Sub leonina pelle, simiam fouet.] De leui & mendace sene, præ se auctoritatem ferente. l Cleodemus Peripateticus.] Hic se quum iam pridem graui morbo decumberes, per hiatus quendam ad inferos ductum memorat, atque ad tribunal adductum. Ibi quendam velut regem, qui Pluto ipsi visus sit, eorum nomina qui morituri erant percontentem, vehementer ira exarsisse in eum qui se adduxisset. Iussum igitur & se statim abire. Et Fabrum Demylum adduci. Itaque se quidem febri postea liberatum, Demylum autem vita excessisse. Ex hac planè Luciani fabella, illa apud Augustinum in Decretis pontificum de duobus Spuriis, & illa de Stephanis esse nata, atque conficta. Vide Dialogum Gregorij primi. m Mustelæ dentem.] Magorum superstitione, considerata leonis alacritate perniciosoq; cursu, mustelæ dentem leonino corio adalligatum, ad pedum tumorem atque adedò imbecillitatem adhibere commenta est. Id quod hic Tychiades ridet, orta inter Cleodemum & Dinomachum medicos contentione, vno eorum leoninum, altero cervinum corium præferente, vt per incantamenta Eucrati laboranti amuletum aliquod apponerens. Controuersia verò omnis inter eos est, dum ille fomentum aliquod miserabiliter implorat, verum ceruus an leo magis pedibus valeat, atque eorum vter alacriori feratur cursu. Merito igitur Virgilianus Aeneas, tergū Getuli immane leonis dat Salio, velocitatis premium, qui primam in stadio coronam meruerat, nisi dolo Nisi fuisset interturbatus. n Incantamentis & appendiculis.] Præ olim & hodie Phisicis ligaturis & ἄρσενος ῥέ ἐνυδδῖς & incantationibus, ad perniciosam

vita

vite & salutis hominum medicina conspurcatur à perditis quibusdam ardelionibus, qui mentiri non erubescunt & ob pecunia aucupium animas demonibus prostituunt, & deuouent. Est autem emodij incantatio, quæ solum dicitur, id est, carminibus, ac verbis, ut plurimum barbaris, demonibus consecratis, cõstabat idæxou d' oi ἀρχαίαι, inquit Pindari interpres in Nemæis & Pythijs, τῶν ἐμοδῶν ἰατρῶν ἡ φαρμακία ἐστιν αἰθερῶν. Arbitrati sunt veteres, carminibus curam morborum inuente. His freti Autolycei libri Hemorrhagiam vulneris Pylæi, quod ei apertum in Parnaso infra genas influxerat, dereperitè sistebant, ut Homerus in Odyssea τ. perbellè cecinit. Quod & Plinius inter magica medicamenta his repetit: Dixit Homerus, inquit, profluum sanguinis, vulnerato semine, Pylæm inhibuisse carmine. Theophrastus ita etiam Ichiadicis sanari, & Caro proditi luxatis membris, carmen auxiliari M. Varro etiam podagris. Periaptra autem quæ, & quantum illis considerandum audiamus. Galenus lib. 6. & 10. de simplici medicis experientia horum edoctus: Periaptra inquit sic considerare oportet, ut substantia illorum, & non incantationis magorum verba, inueni. Cui Theophrastus lib. de plantis. historia 9. ita subscribit: Potius inquit, absurda illa presentur, quæ alligata, & veneficiorum aduersantia vocantur, & tum corporibus, tum domibus vnicè opitulari creduntur, quæ commenta hominum esse planè videntur, qui suas artes magnificare celebrareq; cuperent: vnde non temerè Antonius Caracalla imperator, teste Aelio Spartiano, eos condemnare statuit, qui contra tertianas & quarianas febres periaptra gestarent. Quare meritiò aniles illos ve siculos, ex sacræ Scripturæ verbis, aut barbaris demonum nominibus concinnatos, vna cum D. Augustino despuimus, qui in Ioan. Euang. sectione 7. ait: Illi qui homines seducunt per ligaturas, per preces, & per machinamenta inimici, suis precationibus Christi nomen miscent, ut lateat ipsa seductio. Et quamuis Costa ben Luca apud Hebræos, quorum Cabala his ligaturis scatet, de his librum conscripsit, ac Alexander Trallianus, iaser à Mesue dicitur: & Gordonius quidam ac alij medici, non parnam illis fidem adhibent: ego tamen eas, præcipue quæ verbis cõstant, non assis facio. Similis vanitate, præter annulos & sigilla, eos quoque neclere videmus chara-

Eieres, crucis †, Antiochi Δ. Machabai tetragramatis, Constantiniani crucis. Responde igitur Rabi Moyses ille Aegyptius lib. 1. perplexorum, cap. 72. mendaces & stultos esse illos pronunciat, qui soli figurae, soli scripturae, solis lineamentis, solis denique vocibus, aere fracto natis, tantam miraculorum vim & potestatem tribuunt. o Clauū, quod aiunt, clauo extrudis.] Idem in Apologia, pro eo quod inter saluandum verbo lapsus fuerat: vereor ne si ad intentatum crimen etiam adulationis accusationem adiunxero, clauum (quod aiunt) clauo pellere videar, maiore minorem. Vide Erasimum nostrum in Chiliadibus.

p Aesculapius.] Socrates moriens Phaedonem admonuit, ut voto se liberans Aesculapio gallum persolueret, perinde quasi sumpto pharmaco, iam sanitatis beneficium sentiret cum exiret à corpore, vnde omnes animi morbi sciant ac prouidant. Pusabatur enim hic deus salutem hominibus conferre. q Circa plenum forum.] Quod maxima olim populi, circa horam (ut antiqui illi numerabant) sextam: id est, meridiem, in foro esset frequentia, hoc à Graecis hominibus tempus ἀμφι πλάγιον αὐροῦ ἀγορῆς vocabatur. r Lunam è cælo detrax.] Incantatrices Lunæ cursum etiam remorari credebantur, ut Virgilius:

Carmina vel cælo possunt deducere Lunam.
s Hippocrates æreus.] Hippocrates maximus Medicinæ parens non solum innumerales inopes ægritudinibus oppressos homines inuare quotidie nitebatur, in quorum numero sunt, qui in epidemiorum libris nominantur, sed etiam totam Græciam à pestilentia lue, ex Aethiopia vi vëtorum allata, Thucydidis tempore, magna cum gloria liberavit, quamobrem etiam aureis statuis arisq; tanquam deus à seruatis illis populis donatus est. Galenus in lib. de Theriaca ad Pisonem. Aelianus lib. 4. cap. 20. Eusebius libro decimo, capite secundo. t Mulierem aduenientem video terribilem.] Hecates descriptio; de qua in Mortuorum dialogis, & in Necromantia, in Græco mæstivro pro νεκροκλήτω is Etincantans eum.] Demonem. x Adiens Memnonem.] Neque dubium est, quin è toto ferè terrarum orbe omnes ad hunc Memnonem videndum audiendumq; concurrerint huiusmodi rerum studiosi. Namque

Et Aelius Spartianus testatur, Severus Imperator è Parthica expeditione revertens, quum Syriam & Aegyptum, aliasque quasdam regiones intrasset, gratiam sibi eiusmodi peregrinationem propter religionem Dei Serapidis, animaliumq; ac locorum (ut eius verbis utar) novitatem fuisse semper postea ostendit: quando & Memphin, & Memnonem, & Pyramides, & Labyrinthum inspexit. De Memnone etiam aliquid in Toxaride annotavimus. y Omnia genera superstitione impleverint.] Operaprecium est considerare quam illuserit hisce oraculis humano generi diabolus adiutus nonnunquam naturæ secretis. Mirantur autem Cicero & Plutarchus suo tempore obtulisse oracula, nimirum quia veritatis præses, mendacij patrem oppugnaturus iam iam imminabat leo de tribu Iuda Christus salvator noster. Lucianus rursus in Deorum concilio huiusmodi deorum Gentilium vanitatem atque superstitionem deridet. Idem in Ioue confutato: ubi quaedam annotavimus aduersus oracula & prædictiones.

z Non solum in rabiem vesti.] De rabie canis Dioscorides libro sexto, capite trigesimo sexto. Galenus de Chirurg. ad Piso. & libro secundo prædictionum Hippocrat. & in tertium Hippocr. Epid. librum. Virus autem ex canis rabiosi morju conceptum, ac per corporis molem diffusum, per aliquot menses, aut annos quoque velut quaedam pharmaca diuturnæ, diu delitescit, donec viscerum & cordis naturam sensum infecerit, tum subitò rabies illa canina in hydrophobis emergit, Galen. libro tertio de Morbis vulgaribus, commentario 3. Solet autem ex eo vulnere, ubi parum occursum est, aquæ timor nasci, ὑδροφοβία Græci appellant. Miserrimum genus morbi, in quo simul ager & siti & aquæ metu cruciatur. Quo oppressus in angusto spes est, inquit Cornelius Celsus libro quinto de Medicina, capite decimo septimo, Dioscorides libro quinto, capite secundo. Ab eodem Dioscoride libro septimo, capite secundo, Affectio illa quæ morju canis rabidi infligitur, dicitur ὑδροφοβία ἢ μέλι & ab aquæ metu ὑδροφοβία, qui morfi sunt à cane rabido, dicuntur propterea quòd aquam horreant, πᾶσι γὰρ τὸ φοβούμενόν τὸ ὑδωρ. Hoc morbi genus intelligit Ovidius de Remed. amoris, quum ait:

℞℞ 2

Tollere